

Jaltské dokumenty jsou příšerným dokladem o stínech II. světové války

**NÁVRAT DO RUDE ČSR ZNAMENÁ
VEZENÍ A SMRT! PROTO VARUJEME
KAŽDEHO Z UPRCHLIKŮ!**

A nebo ořasající rozhovor, kdy se mezi Churchilllem a Stalinem jednalo o umístění německých uprchlíků ve zmenšeném Německu, kde Stalin podle Bolenova protokolu prohlásil: „Nebude žádných Němců. Když přecházejí naši vojáci, utíkají Němci pryč a nikdo nezůstává zpět.“ Churchill, který před tím měl námitky proti odsunu, odpověděl, že zatím co je ještě problém, jak bude možno uprchlíky v Německu umístit. „My jsme již 6—7 milionů usmrtili a pravděpodobně usmrtíme do konce války ještě další milion.“ Stalin: „Jeden, nebo dva miliony?“ Churchill:

Je to příšerný doklad o tom, jak buďovní boj o svobodu člověka z teroristického podruží nacisticko-fašistických režimů se dostával do problému, kdo na nepřátelské frontě zabije víc lidí. My věříme, že právě uveřejněním jaltských dokumentů se také sleduje odhalení všech politických chyb, kterých se Západ během druhé světové války dopustil a že politika svobodného Západu proti vychodnímu teroru bude vždy jen politikou za svobodu člověka a jeho lepší život ve spořádaném demokratickém státu. Snad právě obavy, aby příští světový konflikt neměl za následek masové vyvražďování lidí ještě ve větším měřítku, nutí Západ k dnešním ústupkům.

Vl. Pekelský

Memorandum SČDF proti akci HEPND

Jelikož čes. komunistická vláda se v poslední době začala vyznačovat k antikomunistické exulaci a torpédovala zejména a bezpochybně svobodného Západu tím způsobem, že agituje 1. zv. akci HEPNU pro návrat exulantů do ztotožněné vlasti a jelikož podle všech názorů připravuje za tím účelem vyhlášení „amnestie“ pro exulanty, obrácíme se na celou veřejnost svobodného světa s následující nálehou: žádosti:

4. Je v zájmu svobodného světa, aby západní tisk, tak často lačný po sensacích za každou cenu, nedělal zbytečně reklamu zmíněným akcím komunistického Východu a aby durazně varoval každého před návratem za „železnou oponu“. Komunisté připravovány akcemi nemíní rozpolit pouze antikomunistický exil, nýbrž v první řadě zautčit proti Západu, neboť oni navrátilci by podávali „svědectví“ před národem proti Západu. Mimoto máme jasné důkazy, že podstatná část zajatců o návrat by byla komunisty bezohledně zneužita ke špionáži proti svobodnému Západu.

5. Zadáme zákaz rozšiřování rozkladných a demoralisujících tiskovin HEPND a všech jiných komunistických tiskovin, veršujících polit. exulanty k návratu do ztotočnění vlasti.

4. SČDF, které je členem Ústředí českého demokrat. exilu (UDE), varuje exulanty co nejrozhodněji před návratem do ztotočnění vlasti z toho důvodu, neboť je nám z 35 let historie SSSR dostatečně známo, co znamená komunistická amnestie. Zatím všichni, kdo se za posledních 35 let vrátili na různé vyhlášené amnestie z exilu do „rudého ráje“, skončili v koncentračních táborech a na rudých galejích, neli již přímo na šibenících.

Za ústřední výbor SČDF

Vl. Pekelský, předseda,
Univ. prof. Dr. R. Wierer, místopředseda
Fr. Janík-Horák, gen. tajemník,
Josef Kezer, člen předsidia.

Jarní veletrh v Utrechtu

Na veletrhu v Utrechtu, který se konal od 22. – 31. III. t. r., se jako jediný stát ze sovětských satelitů, po pěti letech rovněž zúčastnilo Československo. Pětiletá přestávka ukázala nesporně, že komunistické čl. hospodářství zmobilizovalo všechny své síly, aby se v exportu do západních zemí stalo schopným konkurence a aby se tak konečně podařilo proniknouti na západní trhy, s plánním uskutečňování hospodářské koexistence mezi Západem a Východem. Listujeme-li v prospektách, které čl. expositura v Utrechtu dávala k dispozici interesovaným návštěvníkům, nemůžeme se ubránit dojmu, že i když mnohé ze spousty nabízeného zboží je těžce, ne-li vůbec, na domácí trh k dostání, že jsou dnes výrobky pro čl. export jistě nejvyššími ze všech zemí východního bloku a že uměle nízkými cenami dosáhnou na Západ určitých úspěchů, které budou usnadňují chladnou obchodní zásadou Západu, který má na mysli hlavně zisk a zabývá se nerad politickými „detaily“, odkud je zboží dováženo. Dokladem toho jest rovněž to, že v poslední době jsou cesty západoněmeckých obchodníků do CSR stále častější. Československý export rovněž také vhodně uklidňuje svědomí západních odběratelů. Svě prospekty vydává v přepychové úpravě a obsah se takřka neliší od stylu reklamy používané v USA aneb jinde; mnohé zboží je označováno jmény bývalých majitelů dnes zestátněných firem, jako na př. konzervy pražské šunky nesou označení fy. Ant. Chmela s adresou Praha, Zvonarka, obrobce stroje šitky Podhajský, Praha, výrobky dnes Leninových závodů v Plzni stále starý „kapitalistický“ název Skoda, atd. I platební systém umožňuje starý osvědčený peněžní ústav Živnobanka, jejíž název se jen kryje, jako na př. v Londýně, činnost Státní banky

československé a dokonce i státních bank
jiných satelitních států.

Pokud bylo možno sledovat, podařilo se čsl. obchodní delegaci docílit při veletrhu mnohých obchodů, a hlavně, o co se jednalo, získat holandské zastupitelské firmy, které budou čsl. zboží v Holandsku i jinde rozšiřovat. Tak na př. export čsl. strojí zastupuje firma M. V. Ohmachi, Amsterdam, čsl. knihy fa. Brill, Leiden, aneb Erasmus Antiquariaat, Amsterdam, atd. Čsl. auta TUDOR jsou nabízena za 4.400 hol. zlatých. Nejnově však tak moderně vybavena jako německá Opel Olympia, která stojí 6.900 zlatých.

Největší zájem holandských obchodníků se soustředil na sklářské výrobky, kombinátu JABLONEX, dále na keramiku, dokonce i na textilie, fotoaparáty, chemický průmysl, barvy a na konzervy potravinářského průmyslu. Rovněž strojírenství, které vystavovalo mnoho druhů obráběcích strojů, našlo dosti zájemce. Oproti sovětskému pavilonu, kde by vlastně jen zájem o zemědělské stroje, působily ostatní výrobky neodpovídaly modernímu technickému pokroku, vzbudil český pavilon mnohem větší pozornost.

Čsl. expediturní doprovázela 40 členná výprava školených komunistických propagandistů, jejichž jediným úkolem bylo získat komunistickému Československu v zahraničím obchode opět staré jméno a oblibu. Předháněli se v úslužnosti, i když bylo u nich zřejmé, že podmínkou jejich zájvodu do ciziny nebyly jen odborné znalosti, nýbrž hlavně stránka legitimace. Když se dali němci někomu do rozhovoru o poměrech v ČSL a upozornil na policejní teror, lidé věznic a pracovní tábory, odpovídali nauce, že tomu již tak není, že prý se staly z počátku „různé přehmaty“ a tvrdili, že vše je jen německá propaganda. Živená šudeckými Němci

NA PRANÝŘ

Jak oznamuje „Long Island Star-Journal“ ze 14. 12. 1954, byl v USA zatčen pro zločin proti mravopřecnosti čsl. uprchlík Jan Renner. Renner je vedoucím funkcionářem „Čsl. studentského svazu v exilu“ a členem Rady svob. Čsl. Na kauzi 2.000 dolarů byl druhý den propuštěn na svobodu. Kauzi ve formě „bondu“ prý poskytla pí. Waldesová-Bušková. Po vysleších bude případ předán porotě v Jamaica/New York, kde se již také konalo inkulpační řízení. Slavný obžalce, pan Ransdorf, prohlašuje, že díky zásahu politických vlivů RSC se podaří ovlivnit vyměření trestu na minimum několika týdnů. Pochopitelně, že se svádí vše na pí. dr. Martíni, která na Rennera učinila udání a prý tím přivedla „nevinného politika“ do trouble. ♦ Julius Mraz byl v Australii odsouzen pro znásilnění ženy, která na následky znásilnění zemřela. ♦ V Australii byl odsouzen ke 2 letům žaláře pro loupež Jos. Petr, který byl pro podobný zločin souzen již r. 1952. ♦ V Karlsruhe byla odsouzena k 15 měsícům vězení a pokutě 6.000,- DM Else Kindermann z Bad Godesberg. Dešeti dobu pracovala pro čsl. špiónáž. ♦ 54 letý Josef Vohlídka bude postaven v Melbourne Austrálie před porotu pro zabiti své společnosti — vlastníci uzenářství — 52 letého Fr. Capka. K zabiti přišlo při hádce pro daňové potvrzení, při níž se Capek měl neslušně vyjádřit o Vohlídkově ženě, což tohoto ještě popudilo. J. Vohlídka přijel před 5 lety do Austrálie ilegálně. Byl tehdy ihned policií zadržen, po odpykání trestu mu však bylo dáno povolení pobytu v Australii. ♦ Ve Stockholmu byl vynesen první rozsudek v procesu proti 11 agentům čsl. špiónážní sítě, kterou vedl čsl. vojenský atašé, jenž byl po odhalení sítě okamžitě vypovězen ze Švédska. Odsouzeným je švédský filmař A. S. ... dodával čsl. špiónážní tajné vojenské dokumenty. Byl odsouzen k 7 letům nucené práce Z exulantů byl zatčen Ant. Olšovský.

J. D. :

HEPND - heslo otroctví a zrady

Snad někteří z vás přestávají věřit, váhají... a někteří snad odvahu již ztrácejí do dalších bojů tvrdě sevřít zbraň, napřímít šiji a bít se a bít —
jak zákon káže nám.

Však třeba vytrvat a k boji srazit řady...!
Kdo od praporu přehá, ten kráčí cestou zrady,
tak jako Judáš, jak Milota z Dědic,
zrazuje vlast a zrazuje národ —
a matku svou přibíjí na kříž!

ze zlosti, že tito byli z CSR odsunuti. Zmínku o emigraci, která utekla před komunistickým terorem, odbyli, že se jednalo o dobrodruhy nebo o takové, kteří se obávali trestu za různé přečiny nebo zločiny rázu kriminálního, a že konečně ten, kdo nile zlého neprovedl, může se, jak tomu již bylo u spousty případů, vrátit nazpět a zařadit se do normálního života. To, že v CSR je spokojenost, i když jsou ještě mnohé nedostatky, a že cesta ke socialistickému cíli není ještě zdaleka ukončena, dokazují prý výrobky, neboť nespokojený dělník by nemohl tak přesně pracovat, aby vyrobil tak dokonalé a pěkné zboží, které v Utrechtu vystavují.

Samozřejmě, že v poslední den výstavy vyhlášené snížení cen v CSR, jakož i zvýšení některých platů, bylo oblíbeným propagandistickým tématem, kterým dokazovali „starost komunistické vlády o blaho pracujících člověka“. To jsou jen některé příklady, jak šel propagandistě hovoří při svých zájezdech do ciziny, ať již za účelem navazování hospodářských či sportovních styků, nebo dokonce styků diplomatických. Je nám jasno, že do cílů již částečných úspěchů, i když jimi používané argumenty opravdu uboze pokulhávají za pravdu. Je to následek často malého zájmu obyvatelstva na Západě o osud ujařmených národů, jakož i často špatná a přehnaná propaganda našeho antikomunistického exilu. Tuto propagandu skolený personál komunistických agitků pak v zahraničí mnohdy často odráží, když svoji obranu podkládá prací českého a slovenského dělníka, který, těžko to zapírat, a za německé okupace, takřka až do konce, vyráběl kvalitní výrobky, i když z velké části to byl válečný materiál proti jeho osvoboditelům.

Veletřih v Utrechtu nám dokazuje, jak je nutné, aby nás exil, hlavně v západní Evropě, byl neustále ve střehu a aby v době koexistence nebráhl v očích mnoha neuvědomělých lidí v některých zemích jen útrpnou roli sociálních případů. PH.

Státní suverenity a federalismus

UNIV. PROF. DR. R. WIERER

Mluvíme-li o státech a státní politice, obvykle předpokládáme, že stát je — odmyslíme-li zatím od jeho formy — něčím trvalým a stálým, pokud se týče rozsahu i obsahu státní moci. Zejména státní svrchovanost neboli suverenity se nám zdá být podstatnou částí, ba předpokladem státní existence tak, že často si nedovodíme představiti stát, který by nebyl plně svrchovaný nebo že považujeme stát, jehož svrchovanost by byla smluvně omezena, za stát druhého řádu.

Státní suverenitou rozuměli jsme donedávna naprosto nezávislost státu navenek a naprosto neomezené oprávnění zákonodárné nebo lidové řečeno neomezenou moc nařizovací uvnitř státu t. j. směřem dolů k státním občanům. Důsledkem tohoto pojetí bylo i pojetí práva mezinárodního jako práva, jež platilo jen z vůle toho kterého státu. Pokud pak mezinárodní právo ukládalo jisté povinnosti státům, které se nesrovnávaly se státní svrchovaností jako neomezenou mocí, hledalo se východisko v nauce o dobrovolném omezení výkonu státní svrchovanosti — nikoliv v neomezené státní svrchovanosti samotné. Přitom ovšem je jasné, že neomezená, ba neomezenitelná svrchovaná moc či vůle se vlastně dobrovolně sama nemůže omeziti a rozhodně se nemůže omeziti natrvalo.

Toto zdánlivě knižní teoretisování mělo velmi důležité a osudné praktické důsledky: sami odborníci v oboru mezinárodního práva vlastně často učili státníky a politiky, že mezinárodní smlouvy a zvláště závazky, pro státy z nich plynoucí, platí jen dotud, pokud to vyžaduje zájem státu. Poehopitelně tihle každý státník k tomu, aby stotožňoval to, co za prospěchu pro stát považuje, se skutečně věcně prospěšným pro stát. Důsledkem toho byly velmi často mezinárodní smlouvy a závazky z nich plynoucí porušovány a to již proto, že bylo považováno za škodlivé pro svrchovaný stát ukládati si vůbec nějaké závazky.

Neomezenost státní suverenity byla však osudným učením nejen v oboru mezinárodního či mezistátního, nýbrž i v oboru vnitrostátním. Jestliže starší teoretikové hlasatelé státní svrchovanosti uznávali, že suverenity je omezena právem přirozeným, hlásali právní vědci od poloviny 18. století alespoň zásadní a teoretickou neomezenost moci zákonodárné. Tím se přiblížil obsah státní svrchovanosti velmi těsně k státní totalitě.

„RUDE PRAVO“ ÚTOCI PROTI „BOHEMI“

Rudé právo vyvěšilo 27. 3. 1. r. článek „Válka — zrada“ a „Bohemia“ zrádu“. Článek, ve kterém je orávena fotografie 1. strany „Bohemia“, je pustým útokem proti našemu listu a proti naší redakci. V článku je tvrzeno, že jsme válečnými štábi a že horlivě přikývujeme k plánům na znovuvybrojení Záp. Německa. K tomu můžeme rudým tyranům v Praze říci jen jedno: Jsme lidé mírumilovní, již proto, že milujeme lidské štěstí, že milujeme šťastné a spokojené lidi. Právě proto jsme však rovněž nesmiřitelnými nepřáteli rudého otroctví. A vede-li cesta ke svobodě a štěstí našeho a jiných ztotožněných národů jen osvobozenkou válkou — jak jsme o tom pevně přesvědčeni —, pak jsme pro válku! A jelikož víme, že štěstí a spokojenost dosud svobodného světa může uchrániti proti rudým hordám pouze pevná síla, jenom vítáme postavení a vyzbrojení silné západo-německé armády. A aby nebyl v „Rudém právu“ nikdo na pochybách o tom, co míníme slovem „silné“, tedy podotýkáme, že tím nemíníme ovlivnit původně stanovených 12 diví, nýbrž alespoň čtyřikrát více. —rd.

ČSR - výkladní skříň Východu

K 1. 4. t. r. bylo v ČSR vyhlášeno snížení cen 16.000 druhů zboží a to snížení o 5—30%. Je pochopitelné, že komunisté dělají se snížením velmi hlukovou propagandu. Venujeme-li problému však hlubší pozornost, zjistíme, že až na rostlinné tuky, rýži, čaj, pivo a mléčné konzervy nebyly sniženy vůbec žádné potraviny, dokonce ani chléb. Snížení se týká hlavně produktů, zajímavější zenu. Tak na př. dámské punčochy o 27%, vysavače o 30%, soupravy pro dětské kočárky o 50%. Stejně tak byly sniženy i ceny dámských látek atd.

Co to znamená? Komunistický režim již léta neúspěšně zápasí s problémem zvýšení prac. morálky, to znamená se zvýšením zájmu o práci. Ani ménové reformy nepomohly. Nynější snížení cen má za úkol poskytnutím možnosti nákupu zboží, zajímavější zenu, podchytiť zájem žen o lepší výdělek manželů a současně podchytiť i sympatie žen pro režim. Komunisté postupují zcela psychologicky. Vědí, že dají-li ženě možnost mít několikery šaty ročně, mít vysavač, pračku, hezký dětský kočárek, záclony a různé trečky, že bude neustále ponoukat manželů, aby více vydělával a tudíž i více pracoval. Při tom bude spokojenější i s režimem a s omluvou přehledné i okolnosti, že manžel má v práci pramory suché, místo omáštěných.

Se snížením cen bylo oznámeno i malé zvýšení platů některým špatně placeným úřednickým kategoriím (učitelé atd.). Režim se totiž snaží o podchytiť t. zv. pracující inteligence, neboť poznává stále více, že ani v diktatuře nelze pracovat jen s primitivem. A za druhé je to jakási uznání oné vrstvy, o kterou se ještě včera opíral Dr. E. Beneš,

Prakticky arci bránilo dlouho individualistické smýšlení právníků starší školy, aby státní svrchovanost změnili v praxi v státní totalitu. Nieměně došlo přece k této praktické změně, která znamenala někdy slepou poslušnost ke každému rozkazu „shora“, jindy zase povýšení domnělého státního zájmu na nejvyšší míru hodnot. Není proto divu, že v dobách rozbourání davových vášní podléhalo i státní úřednictvo jak slepé poslušnosti, tak i davovým vášním kmenovým i třídním a že naprosto nedovedlo v celé řadě případů býti nestranným strážcem práva a spravedlnosti.

V dnešní době zavinilo učení o neomezené svrchovanosti státní často strašné výsledky proti obecné lidskosti a mravnosti. Zažili jsme vypuzení velkých skupin státního obyvatelstva ze státního území, provedené jenom proto, že se ony skupiny lišily od většiny státních příslušníků, zažili jsme i persekuce z důvodu státního „zájmu“. Ještě dnes se operuje často se zájmem státu, státní bezpečnosti a pod, a málokdo uváží, že tyto pojmy nejsou odleskem skutečného přesvědčení většiny státních občanů, nýbrž namnoze odleskem obratně vedené propagandy.

Je velmi zajímavou skutečností, že dnešní právní nauka komunistických států velmi horlivě hájí učení o státní svrchovanosti a že důsledkem toho odmítá jak vzájemná federativní pouta mezi státy, tak i silnější závazky mezinárodní. Jež by se vztahovaly na státy. Bolševismus chce touto pavědeckou maskou docílití toho, aby proti mamutímu Sovětskému svazu stály evropské státy vzájemně nespojené.

Federalismus pohlíží na problém státní

Pracovní tábory politických vězňů

DR. JAN A. BATA, BRAZILIE

Tiskem proběhla zpráva, že ve Rtyni v Podkrkonoší je trestní pracovní tábor, kde 400 politických vězňů je rozděleno do 3 kategorií: 1) Která vyhláší je údernické závazky; 2) která plní plán; 3) která plán neplní. Podle pracovního výkonu je dovolen nákup věcí v kantině, příjem balíčků, odesílání dopisů a příjem návštěv. Je to přesný obraz všech prac. táborů politických vězňů v ČSR. Čtu tuto zprávu, člověk vzpomene na Weissbergovu knihu „Accused“, vydanou u Simon a Shuster v New Yorku, asi o 800 stranách. Je to kniha, která vyvolává u každého člověka, jenž šel někdy v r. 1935 do SSSR budovat socialismus, po několika měsících práce na vědeckém institutu byl zatčen a ztrávil v bolševickém vězení 4 roky, než ho — soudruha — Sověty „vyměnili“ za kohosi jiného s nacisty, kde pak byl vězněn další 4 léta až do konce války. Je zjevné, že vězení a prac. tábory se spravují v ČSR podle přesného receptu moskevského. O tom svědčí i to shora uvedené rozdělení vězňů do kategorií.

„Accused“ je klasický, otfúsající dokument děsivé dnešní zvrácenosti naší civilizace. Takové poměry však nejsou jen ve vězení. Mezi vězni a otroky na venkovní straně vězeňských mříží je rozdíl dosti malý. Staré heslo socialistů a komunistů z doby před poslední válkou, „Kdo nepracuje, ať nejí!“ bylo splněno na 200 procent, neboť nejedli lidsky nejenom ti, co nepracují, nýbrž ani ti, kdož mnoho pracují. Poměr vězňů k neuvězněným je podle Weissberga asi 20 milionů dospělých lidí ve vězení, proti asi 200 milionům všeho sovětského obyvatelstva, včetně dětí, ne-

svrchovanosti střízlivě a bez knižních předsudků, neboť zaznamenává velmi dobře fakta, kdy údajně neomezené svrchované státy změnily svou „svrchovanou“ vůli po energetičtější telefonátu ze sousedství. Nadto zná federalismus dobře důledky teorie o přemrštěné státní svrchovanosti. Jsme si dobře vědomi, že státní svrchovanost je sice důležitým, než nikoliv vědeckým pomocným právním pojmem, který znamená přímé podřízení státu mezinárodnímu obecnému právu a důsledkem toho i přímé podřízení pod mezinárodní pospolitost. Stát je pak pro federalismus velmi důležitým stupněm ve stupnici společnosti a veřejných svazků, která začíná u rodiny a jde přes obec, okres, kraj, zemi, stát a případně spolkový stát až k mezinárodní pospolitosti. Federalistický stát spojuje samozřejmě všechny tyto užší společnosti a svazky jednotným právním řádem, jenž ohraničuje působnost jednotlivých stupňů výstavby světové organizace v rámci mezinárodního práva.

Pohlížíme-li pak věcně na význam a důsledky tohoto moderního pojetí státu, jeho svrchovanosti a složení, uznáme za moudré omezení neuměrně široce pojaté „bronzoové skály moci státní“, a zařazení státu do ústrojné stupnice společnosti a svazků je zabezpečení státu před dobrodružným zneužitím jeho poslání a posílením jeho oprávněné pravomoci souladem zájmu státních i veřejných svazků. Prakticky a trochu drsně řečeno: státní politika federalistického státu bude se jistě zdát často příliš složitou a snad těžkopádně nudnou, než přesto bude federalistický stát znáti a zachovávatí lépe míru než státy centralistické, zvláště totální, které pěstují dramatické efekty tak dlouho, až vpadnou samy do tragických krisí!

dospělých, žen a starců. Počítáme-li, že dospělých mužů a žen je asi 40% všeho obyvatelstva, t. j. z oněch 200 milionů občanů asi 80 milionů, znamená to, že celých 25% dospělých obyvatel SSSR obývá věznice a dře v táborech práce. Je to dosud největší rozsah splnění předpovědi Macchiavelliho, jenž prý prohlásil: „Otevřte vrata vězení a „budeťe mít co nevidět z celého státu jediný kriminál!“

Snad nemůže být většího varování pro lidi ve svobodném světě, než příklad, který dali a dávají komunisté jak v Rusku, tak nyní ve všech socialistických zemích, obsazených násilím komunisty, stejně jakož i vinou naivnosti státníku svobodného světa. My, svobodní lidé této části světa, kterou tak rádi nazýváme svobodnou, máme snad už málo času k tomu, abychom pochopili dosah těchto skutečností a semkli se k světovému odboji nadnárodním, proti nebezpečí, jež nám, jednomu každému osobně, plyne z okolnosti, že komunisté vyhrávají „studenou“ válku (říká to americký starší státník Baruch).

Války se nevedou stále stejným způsobem. Hitlerův „Blitz“ válčil prostřednictvím Goebbelsovy luby už 5 let předtím, než začal boj kanony a tanky. „Studená“ válka se vede nyní už téměř 10 let, a jako Goebbelsova vítězná válka propagační svedla nacisty k válce světové, neboť je přesvědčena o vítězství, tak „studená“ válka, ukazující nemožnost nikoliv státu, nýbrž nás svobodných občanů světa, přesvědčuje komunisty, že si svobody neumíme ceniti a tudíž ji ani nebudeme umět hájiti.

nadšení přeplněných tribun. Obyvatelstvo, které si za posledních 10 let uvleklo na krvavý teror, by bylo nesporně ochotno věřit, že nastává již lepší doba, zejména, když téměř v každé rodině by slavili návrat nějakého koncentračníka. To by ovšem znamenalo, že západní návštěvníci by i při soukromém hovoru s Čechy přišli k přesvědčení, že jsou v zemi šťastných lidí a že vše, co je na Západě psáno o rudém moru, je jen štvání exultantů. Neboť český člověk je vskutku ideálním pro tento propagační tah Moskvy. Česká mentalita, ovlivněná dny spartakiádni zábavy, hudby, volných biografů atd., s jistým smyslem pro svékovinu, to je pro Západana dosti přesvědčivé, aby uvěřil, že tam není uniformity a že je tam skutečná svoboda, při níž je možno vše volně kritizovat. Až překvapivě volnou a ostrou kritiku slabín v hospodářském, kulturním a politickém životě státu (režimu samotného však samozřejmě nikoli) by ostatně měl možnost číst i v samotném pražském tisku na př. v „Dikobrazu“, který od února t. r. je nápadně kvalitnější. Nepochybň, i tato změna souvisí s úkolem spartakiády. Je by oni propuštění vězňové byli po spartakiádě pod jakoukoliv záminkou opět uvězněni, to by tyto západní návštěvníky v jejich názoru již nezviklalo.

Do tohoto rámce ovlivnění západních návštěvníků spartakiádou spadá i celostátní akce gen. úpravy a výzdoby všech měst a vesnic, vyhlášená k 10. výročí „osvobození“. Ba do tohoto rámce spadá i okolnost, že ČSR se v poslední době stává určovatelkou dámské módy pro vých. blok, což vyvolalo na Západě již živý ohlas, jak ukázala čl. účast a úspěch na mezinár. módních přehlídkách v Lipsku, Helsinkách a Káhiře.

Nenechme se proto mýlit a klamat ani momentálním snížením cen, které nebude patrně trvalé, ani případnou přechodnou amnestií polit. vězňů!

—ák.

JEDNOU VĚTOU . . .

Vojta Musil se v Mnichově obrátil na svého právního zástupce se žádostí, aby vypracoval trestní oznámení proti Dr. Rud. Hilfovi, referentu Dr. R. Lodgmana, pro zpronevěření dokumentů o činnosti J. O. Grezera, které mu byly před rokem předány arch. Tschieschem. * Nár. demokraté ve Victorii/Australii uspořádali z iniciativy ing. Petra Bora peněžní sbírku ve prospěch Dr. Heleny Koželuhové, která bydlí s Dr. Králem již přes rok v jistém hotelu v Schongau. * P. Jan Smutný, starosta čl. Orla v exilu, uveřejnil v časopise „Orcl“ (leden-únor 1955) prohlášení, v němž se ostře distancuje od Dr. Bohdana Chudoby a doslovně říká: „Aby nebyl nikdo na omylu, prohlašuji zde, že jsem nikdy neschvaloval a nepodporoval žádnou Chudobovu akci, která by měla za následek rozdělení ČSR.“ * Dne 2. 4. t. r. navštívil Dr. J. Papánek v doprovodu evang. kazatele Blah. Hrubého z AFČR v Mnichově čl. strážní „kompanie“ (LS) a jednal hlavně s Lukáškem a Wimrem (oba nár. seic.) o postupném vyloučení z vedoucích míst v LS všech těch, kdož nejsou nár. socialisty nebo spolehlivými socialisty. * Sudetskóněmecký „Landsmannschaft“ v Berlíně ostře protestoval proti propuštění V. Hrncečka z amer. vězení v Záp. Německu; stejně tak protestovaly i všechny sudetskóněmecké časopisy, jakož i značná část západoněmeckého tisku. * Dr. Klepetář, býv. Benešův žurnalista, přítel Ferd. Peroutky a spolupracovník „Lidových novin“, který byl svého času odsouzen pro vraždu k trestu doživotního žaláře, již nyní ve Švýcarsku pod jménem Dr. Karsten a snaží se opět býti žurnalisticky činným; spolupracuje i se sudetskóněmeckými novinami. * Ze záp. Berlína zmizel německý žurnalista K. W. Fricke, který byl volným spolupracovníkem berlínské odbočky ministerstva pro všenněmecké otázky; je vážné podezření, že byl zavražden od vých. Berlína. * V Alštötting/Německo zemřel P. Wolfgang Prochaska, který byl až do r. 1945 v kapucinském řádu v ČSR. * Začátkem dubna t. r. uprchl do Vých. Německa prof. Wl. Wasilaki, Ukrajinec, který byl vedoucím LANOSSU (Ligy antibolševických organizací národu SSSR) a před časem spolupracoval s ukrajinským gen. Gulajem; byl rovněž předsedou t. zv. Ukrajinského osvobozovacího výboru v exilu * Čsl. uprchlík Jos. Salus se již přiznal k vraždě 21 letě Elfriedy Kirchner z Mnichova. * Ing. Jiřímu Brychovi byl v odvolacím řízení snižen trest, takže je nyní na svobodě; bude opět zaměstnán jako redaktor RFE. * 17 letý syn vysokého sovětského důstojníka, Valery Lyssikow, který v březnu t. r. uprchl do záp. Berlína, vrátil se — podle zprávy z Moskvy z 9. 4. t. r. — opět ke svým rodičům do sovětské zony Německa. * Jos. Němeček, funkcionář agrární strany a současně předseda radovského „Sdružení čl. uprchlíků“, navštívil 3. 4. t. r. tábor Valka a to v doprovodu nár. socialisty ing. Stoličky, kde měl projev pro spolupráci uprchlíků s německými úřady a institucemi; během projevu byl několikrát napaden, ani ne tak z důvodu politických, jako argumentacemi rázu sociálního. * Čsl. obchodní atašé v Damasku, Rich. Sedláček, požádal 29. 3. t. r. o asyl; prohlásil, že ČSR je stále více pod vlivem SSSR a že tam není svoboda projevu a náboženství (na to došel už r. 1952?); dostal zatím povolení na 2 měsíce pobytu v Anglii. * „World University Service“, Bonn, Nassestr. 11., přiděluje potřebným studentům Carebaliky (7 kg.) jež jsou darem Care-mise pro Německo. * „Národní Sřed“, časopis živnostenské skupiny, vedené M. J. Švestkou, V. Martinkem, R. Folberem, J. Kučerou, Dr. K. Kopsteinem-Penkou a Vl. Čačalou, se postavil v čísle z března t. r. v otázce slovenské za komunistického kolaboranta Dr. J. Lettricha a velmi ostře proti národním Slovákům, reprezentovaným v exilu organizacími SOV (Slovenský osvobozovací výbor) a SNRVZ (Slovenská nár. rada v zahrani.). * Casopis „Naši v Holandsku“ (vydává Dr. J. Beran, J. Košelka, A. Flašik a J. Havrda) přinesl v březnovém čísle v článku „Pověz mi s kým obceuješ a já ti povím, kdo jsi!“ ostré odsouzení Jostenovy propagace prof. V. Hlavatého a V. Chalupy. * Jíž brzo budou muset (rozuměj: americké kruhy) volit mezi žijícími demokratickými sudetskóněmeckými silami a mrtvými ideology Dr. Beneše a jeho ještě živými žáky v Rudé svob. Čsl. napsal 26. 3. t. r. v „Die Brücke“ bonnský poslanec R. Reitzner (soc. dem.) v článku „Zneuctěné právo.“ Čeští a slovenští uprchlíci v Německu se dotazují, kdy bude radovské „Sdružení čl. uprchlíků v Německu“ opět dávat něco dětem z částky DM 7.000.—, kterou pravidelně měsíčně dostává od amer. komitétu na soc. podporu nutných uprchlíků; již od září m. r. nedalo „Sdružení“ dětem nic, s výjimkou několika dětí, jež dostaly po 1 balíčku v hodnotě 2.— DM, ač dříve bylo na jedno dítě poskytováno nejméně jednou za 1 roku DM 10.—. * Ve výboru radovského „Sdružení čl. uprchlíků“ bylo usneseno, že nadále budou mít všichni referenti při cestování právo na stejné denní diety jako Dr. Jar. Měšťan, při čemž bylo hovořeno o DM 30.— denně. * M. Šumichrast předsídlil z Austrálie do New Yorku. * V soutěži Kulturní rady a Křefanské akademie byli odměněni: Poesie — Jiří Kavka, A. D. Martin, Pavel Javor, Jar. Měšťan, Věra Stárková, Jar. Strnad (porota: Petr Den, K. Kryka, Jiří Straka); prosa — Alfa, Fr. Listopad, B. Svatoš, Jar. Havelka, V. Stárková, D. Cibulková, Jar. Strnad (porota: P. C. Benedikt, P. O. Petrá, Ant. Vlach); hry — Jar. Havelka (porota: P. J. Hubený, P. S. Moravský, Msgr. Fr. Planner); dětská literatura — D. Cibulková, R. Vlach, J. K. Douda, Jos. Sládek (porota: H. Polívková, Fr. Příbylová, P. Ružička); překlady — J. Borová, Jar. Petříček, Zl. Rutar; filosofie — V. Stárková; teologie — Dr. Z. Daněk, Š. (pokračování na str. 5.)

Květen 1945 byl čistě komunistickou revolucí

Odmítnutí či schválení »května« je pro nás otázkou mravní a nikoli otázkou profitu!

Květen 1945 je barikádou, dělicí exil, stejně jako národ doma, na dvě nelitostně bojující části. Na jedné straně barikády jsou komunisté se svými košickými příslušovými a na straně druhé antikomunistická část národa, která je již 10 let bita a bita — doma i v exilu. Je již naším osudem, že jsme na oně bite straně barikády. Není však ani možno jinak, neboť odmítnutí či schvalování »května« je pro nás otázkou mravní a nikoli otázkou profitu! Jak nelitostný a jak nerovný to boj, dokazují hektomby umučených a padlých na naší straně. Mezi nimi, tam zcela dole, i můj vlastní otec. A právě tito mrtví rozhodují boj. Cím vyšší jich hora, tím výše se tyčí náš rozervaný a zakrvácený prapor svobody národa. Cím vyšší jich hora, tím pevnější naše odhodlání k dalšímu boji. Proto dnes můžeme říci, že jsme se nikdy nesmířili s květnem 1945 a že se s ním nikdy nesmíříme a náš boj povedeme až do konečného vítězství, jehož dosáhneme, protože ho dosáhnout chceme! A kdyby se měl znovu opakovat květen 1945, jak se o to snaží košičtí dobrodruhové zde v exilu pro případ pádu jejich komunistických spojenců, i pak jsme rozhodnutí neustoupit a to i kdybychom měli národ vyburcovat a vést do revoluce! Naši rudí košičtí nepřátelé bili do našich řad 10 let bezcitně a bezohledně. Určili tedy sami tvrdost boje. Nikdy jsme od nich nečekali a nečekáme ohledů, neboť dobře víme, s kým máme co do činění. Necht však oni nečekají ohledů od nás.

To není náhoda ani omyl, jestliže košické kolaboranty doma i v exilu stavíme na stejnou stranu barikády s komunisty. Jsou tam, již deset let bojují s komunisty bok po boku. Je jen taktickým klamáním svobodného světa, tvrdili-li dnes opak. Poukazují-li při tom nár. socialisté na své mrtvé a uvězněné, můžeme jen říci, že to nejsou padlí v boji proti komunismu, nýbrž, že jsou jen potvrzením, že u komunistů platí více než kde jinde, že se milovaná zrada, nikoli však zrádce. Taková Fráňa Zemínová měla na naší stranu barikády stejně tak daleko jako R. Slánský, Zenkl tam má stejně tak daleko jako Tonda Zápotocký a Peroutka tam nemá ani o píd bližší, než takový Drda. Taková je pravda a ohánějí-li se dnes nár. socialisté v exilu propagačním projevem pana pres. Eisenhowera, proneseným 8. 2. t. r. pro RFE, v němž m. j. prohlásil, že dal již dávno plný souhlas „Křizáckému tažení svobody“ (což je v přeneseném slova smyslu RFE), poněvadž prý zná jeho cíle, činy a lidi, kteří je vedou, můžeme jen říci, že ani tato slova nerekvalitují Ferd. Peroutku a spol., váš prezident USA a lidech — alespoň pokud nýbrž jen dokazují, jak špatně je informováno týká čsl. vedení RFE —, za něž se zasazuje.

BEROU CEST NASIM VELKÝM MRTVÝM

V exilu je dnes snaha tvrdit, že »květen 1945« byl projevem vůle celého národa a nár. socialistů prof. Machotka zašel v „Českém Slově“ z května 1955 dokonce již tak daleko, že tvrdí, že se nejednalo jen o pražskou, nýbrž o českou národní revoluci, při

SOUHLASÍTE-LI S NASIM BOJEM.
SPOLUPRACUJTE S NAMI!

níž zvěrstva páchali prý výhradně jen komunisté. Je na místě říci, Machotku a ostatní různé okřiknutí, neboť sprostota není beztrápně dovolena ani v exilu. A ještě i dnes brát čest našim velkým mrtvým, toť sprostota nejhrubšího zrna. »Květen« byl čistě komunistickou revolucí, krvavě znásilňující vůli drtivé většiny národa. A v zájmu pravdy je nutno říci, že pokvětnová zvěrstva nepáchala jen původní komunistická chátara, nýbrž že všeobecně zvrhlostější sadisty byli komunisté pokvětnoví a hlavně oni benešovští polointeligenti (učitelé, úředníci, bratři Sokolové atd., kteří tím ve většině případů kryli svoji kolaboraci s nacisty) a to ze všech tří stran Nár. fronty. To je poznatek všech těch, kdož prošli pokvětnovými mučnickými v CSR. Na této pravdě zcela ničeho nemění, jestliže velvyslanec USA L. Steinhardt ona zvěrstva „neviděl“, když jezdil kolem koncentráků smrti za bujnými zábradlími do mělnických sklepů! To zdurazňujeme, neboť poznání pravdy nemá nikdy práva znásilňovat. Ale opravdu nikdo! A ona pokvětnová zvěrstva byla páchána nikoli proto, že by se revoluční dění vymklo z rukou t. zv. vládě (čehož ani být nemohlo, neboť květnová revoluce byla uměle vyvolána již pro převrátě), nýbrž pravdou je, že obyvatelstvo bylo k zvěrstvům záměrně vyváděno samotnou vládou, jak dokazuje i následující výzva čsl. vlády, pronesená z Košic 18. 4. 1945: »Uvědomte si, že nyní přišla chvíle odplaty... Je to účtování s Němci za všechna jejich zvěrstva a nemějte slitování s německými vrahy. Zúčtujte nemilosrdně i se zrádci národa a Republiky!« — Chátrá a denunciantství bylo pak přenecháno rozhodování o tom, kdo zrádcem je a kdo jím není.

BUŠEK A »SLAVNÁ SOVĚTSKÁ ARMÁDA«

V exilu je dnes u košické garnitury rovněž snaha předstírat odvěké distancování se od Rudé armády. Přinášíme jen dva výmluvné, svědecké citáty:

»Svobodné město svobodného státu uvítalo

ve svých zdech tvůrce své svobody — nejvyšší maršály a generály slavné Rudé armády — s hrdinou SSSR maršálem Koněvem v čele. Po celé cestě, kudy se ubíral průvod velikánů novodobých slovanských dějin, neznašlo nadšení mezi. Plná okna, sloupy poličních lamp, chodníky napěchované od zdi až po okraj — všichni chtěli vidět ztělesněnou podobu jmen, která dlouhá léta vyslovovali s obdivem, nadšením a láskou, ale — potichu... Když pohled těch vojáků, prošlých tolika vítěznými bitvami, naposled se střetl s pohledy našich lidí, museli rozumět, i když česky neumi, museli číst vděčnost, nesmrtelnou vděčnost a přísahu, že se vznášela nad mořem transparentů, praporů a štátků a zůstala stát nad věžemi Týnského chrámu: Zůstaneme si věrni, vždycky věrni!« — (Socdem. „Právo Lidu“ z 8. 6. 1945 v redakčním úvodníku „Výraz našich diků Rudé armády“.)

»Osvoboditelské tanky slavné sovětské armády ještě projížděly ulicemi Prahy, když opět se položila národu českému k řešení po staletí se vracející otázka: západ či východ? Velký náš přítel Stalin prohlásil v Moskvě jasně: „jak si to uděláte, tak to budete mít“...« — (Prof. Dr. Vratislav Bušek v nár. soc. „Svobodném Slově“ z 5. 1. 1947 v úvodníku „Socialismus svobodný, tvůrce a český“.)

Prof. V. Bušek

Prof. Bušek je dnes jedním z vedoucích nár. socialistů v exilu a jedním z vedoucích úředníků čsl. oddělení RFE. Jak chce zodpovědět uvedený citát? Bál se? Byl někým donucen tak lézt po břiše před rudými barbary? Vždyť na druhé straně tvrdí, že od května 1945 do února 1948 byla v CSR úplná demokracie a svoboda. Nebo tam nebyla? A co říci k tomu, že z uvedeného citátu dodnes neodvolal ani jediného slova? Snad mnohé vysvětlí poznatek, že se jedná o téhož prof. Buška, který 1. 11. 1950 napsal komunistickému agentu prof. B. Černému (nár. soc.) těsně před jeho útekem z amer. zony Rakouska do rudé CSR: »A věř mi, že ti, kdo dnes tak zavile a okatě náš čsl. nár. socialisty napadají, jednou na to šeredně doplatí!«

OSLAUVÍ KOMUNISTICKOU KVĚTNOVOU

REVOLUCI SPOLEČNĚ S RUDOU PRAHOU

Nejde však o minulost. Opakujeme tvrzení, že košická garnitura v exilu, vedená nár. socialisty, stojí ještě i dnes na stejné straně barikády s komunisty. Proto i oslavy 10. výročí květnové komunistické revoluce konají společně s komunisty doma. J. Josten to na př. zcela otevřeně přiznal v „Čechoslováku“ z 11. 5. t. r., když napsal, že nár. soc. dům „čsl. svob. tisku“ v Londýně bude otevřen k 10. výročí květnového osvobození. Nár. soc. strana vydala v Mnichově 1. tištěné číslo „Českého Slova“ (předtím vycházelo cyklostilem v Londýně) s datem „květen 1955“, pravděpodobně rovněž na oslavu komunistické květnové revoluce, neboť ono číslo je již od 15. 4. t. r. vytištěno, takže mohlo být klidně vydáno jako číslo dubnové. Na druhé straně Praha připravuje rovněž velkolepé květnové oslavy.

Košická garnitura v exilu se do dnešního dne opírá o Košický vládní program a zakládá si na úspěchu dvouletky. „Rudé Právo“ napsalo 5. 4. 1955 v úvodníku „Deset let od vyhlášení Košického vládní programu“: »Košický vládní program, vypracovaný komunistickou stranou, v nejširší míře obrazlží zkušenosti, kterých čsl. lid nabyl v dlouholetých bojích v buržoasní republice... Košický vládní program nevytyčoval úkoly socialistické výstavby. Splnění jeho požadavků a především obnova nár. hospodářství ve dvouletce však umožnilo nastoupit cestu budování socialismu.«

GLAJCHSALTUJÍ EXILNÍ TISK

Možno říci, že v exilu i ve vlasti je veden boj o člověka. Košická garnitura si s komunisty doma navzájem přibírává. V obou případech je zjevná snaha zbavit národ samostatného myšlení. Doma krvavým násilím,

v exilu dolarovým terorem. Dále je zde snaha o zglajchšaltování exilního tisku a to pomocí tisk. zpravodajství FEP, vydávaného za dolary amer. Výboru svob. Evropy. Mluvíme o zglajchšaltování, neboť FEP přináší zprávy tendenčně zkreslené v linii zájmu košické garnitury, i když to na druhé straně komunistům přímo prospívá. Kdo čte exilní tisk, ví, kolik již časopisů podlešlo onomu zglajchšaltování. Dokonce i Svestkův životnostenský „Národní Střed“ otiskl v čís. 45 celý nesmysl FEP o lásce národa k RFE a o obrovských úspěších balonkové akce RFE.

V rámci této kampaně je snahou nár. socialistů rovněž i financovat nár. soc. Jostenova „Čechoslováka“ z amer. vládních peněz USEP, určených pro emigrační a sociální podporu nuzných uprchlíků. Za tím účelem podalo evropské ředitelství AFCR (American Fund), vedené nár. socialisty Bl. Hrubým a Fr. Runzou, žádost na vedení USEPu o poskytnutí finančních prostředků na předplatné „Čechoslováka“ pro tisíce čsl. uprchlíků v Německu a Rakousku, jak potvrdil Fr. Runza. Je to snaha uprchlíky v táborech přímo násilně „krmit“ neustálou Jostenovou obhajobou komunistického agenta Laušmana, patrně proto, aby uprchlíci k němu měli větší důvěru, až v Praze založí komitét HEPND, na způsob repatričního komitétu, založeného 28. 5. t. r. ve vých. Berlíně býv. ukrajinskými a ruskými exulanty, kteří se nedávno navrátili za „železnou oponu“, stejně jako B. Laušman. Cteny berlinského komitétu jsou: býv. gen. N. S. Michajlov, A. E. Dubowikow, I. L. Muratow, I. Krutij, N. I. Mitrofanof, A. Lebedev a F. A. Rodinkow. Již dnes prohlašujeme, že v případě, že Laušman vystoupí v podobné funkci před exilní veřejností, bude Jostenova role v exilu prokázána více než jasně a dostatečně. A dále prohlašujeme, že bude-li poskytnuta podpora z peněz USEP nár. soc. „Čechoslováku“, jehož pochybnou žurnalistickou úroveň charakterisují nejen často tendenční, nepravdivé zprávy, nýbrž i nedomyšlené, diletantské návrhy nár. soc. prof. Dr. V. Hlavatého a vzdělávání pro odkazu socialistického zločince Dr. E. Beneše, bude to jasně stranění nár. socialistům. V tom případě bychom byli nuceni podat co nejostřejší protest přímo k vládě USA, neboť USEP obhospodařuje vládní fond!

V současných dnech se v exilu schyluje k další bitvě mezi oběma stranami barikád. Nár. socialisté seskupují síly. V Londýně koupili dům, který J. Josten nazývá domem „svob. čsl. tisku“ a profanuje někdejší heslo „Národ sobě!“, verbuje exulanty k upisování podpory heslem „Exil sobě!“ Celá propaganda s podporou na tisk. fond „Čechoslováka“ není však nic jiného, než snaha po namluvení exilní veřejnosti, že dům nebyl koupen z partijských peněz, nýbrž ze sbírek širokého exilu. Prof. Hlavatý zašel tak daleko, že uveřejnil v „Čechoslováku“ z 29. 10. 1954 úvodník „Krajané, Čechoslováci!“, v němž říká, že příspěvek na tisk. fond „Čechoslováka“ je plněním národní povinnosti. Tento nesmysl nejen že označil svým jménem s plnou adresou, nýbrž k němu připojil i faksimile vlastnoručního podpisu.

BOJ O ZAKOPY NA POLITICKÉ FRONTE V NĚMECKU

Prubířský kámen něm. demokracie

Do dalšího seskupování nár. soc. sil lze uvést vydání 1. čísla „Českého Slova“ v Mnichově, jehož redaktoři jsou úředníci RFE Jožka Pejskar a Fr. Meloun. „Hlas exilu“, vydávaný radovským „Sdružením“, má zaniknout. „České Slovo“ má být protíváhou „Bohemie“, která začíná nár. socialisty vážně ohrožovat. Má rovněž upravit v Německu polit. pudu pro košické dobrodruhy. Jsou k tomu nuceni amer. mecenáši, kteří je přímo vyhnali od pece do nepohody, dobýt nějakých zákopů na polit. frontě v Německu. Tentýž účel měly i návštěvy Německa gen. Moravce, Dr. J. Papánka a j., o nichž nár. soc. nikde nepsali. Německo

KVĚTEN 1945 V ČSR

získáním suverenity na sebe totiž přetáhne těžší exilní politiky a zvýšený zájem USA. Ve zmíněném „Č. Slově“ z května 1955, které máme na redakčním stole však již od 15. dubna 1955, je několik pozoruhodných vět:

»V jednom však budeme nesmířitelní: ani místa ani ochrany u nás nenajdou odpůrci jednotlosti a nedělitelnosti CSR. Proti těm pudeme otevřeně a se všim durazem.« Ona nesmířitelnost nár. soc. se tedy netýká komunistu, neboť ti jsou, jak známo, duslednými Čechoslováky. V tomto článku dále: »Jsme si vědomi, že vydávání novin v Německu nám ukládá jisté povinnosti a ohleduplnost... Vydávání „Českého Slova“ v Německu je po této stránce zkouškou německé demokracie.« V čem povinnosti a ohleduplnost? Zda to není nepřímé řešení českým členům, že najdou-li v listě souhlas s politikou Dr. K. Adenauera, že tomu mají rozumět jen jako taktickému souhlasu z povinnosti, a nenajdou-li v listě primé protiněmecké stvání, že tomu mají rozumět jen jako vynucené ohleduplnosti? Ovšem poslední věta je již primým plivnutím ve tvář německému národu, od něhož Západ očekává, že dodá kontingent své nejlepší mladé krve na obranu západní demokracie. Tedy jakýsi Jožka Pejskar se cítí být onim prubířským kamenem německé demokracie. Když však si již o to přímo říká, pak je nemožno se neotázati, kolik německých novin dovolila Nár. fronta vydávat v letech 1945—48 v CSR, kde žilo statisíce Němců? Známe! To byla tedy opět jejich zkouška demokracie.

POCHYBNÁ LINIE RFE

Stejná strana barikády s komunisty se samozřejmě projevuje i v naprosto pochybné linii RFE. RFE totiž přesouvá problém boje proti komunismu na pole dokazování, kde je více vuřtů, zda v CSR či na Západě. Uplně opomíjí podstatu, proč odmítáme komunismus. Pro nás je komunismus nepřijatelný pro svoji nemravnost. A proto budeme proti němu bojovat i když by v rudé CSR měl každý otrok denně 10 kg vuřtů a na svobodném Západě nebylo žádného masa. Nemá-li zde jít o zásady mravní, pak vskutku nevíme, za co RFE bojuje. To se samozřejmě nutně odráží v zmaterialisování domova, který půjde nakonec s komunisty, protože mu dají více vuřtů. A i v zmaterialisování exulantů, zejména těch nuzných, kteří to již dnes vyjadřují sebevražednými řečmi o očekávání komunistické amnestie, která na-byla jakési aktuálnosti zprávo, že podobná amnestie byla právě vyhlášena v Maďarsku.

Vzhledem k činnosti HEPND doporučujeme všem exulantom, kteří vypluli koncem r. 1950 ony zpravodajské podrobné dotazníky Rady svob. Čsl., aby si zjistili, co se s oněmi dotazníky stalo, kde jsou, jak jich bylo použito či zneužito a kdo je měl všechno v rukou? Napsal-li na př. nár. soc. mj. Brunner dne 9. 9. 1950 J. Bernému do Heilbronn v dopise č. 1047/201/50/Br/St: »Jest v osobním zájmu každého, aby se této akce zúčastnil, aby se dostal do evidence RSC a tím si zajistil, že v každé situaci bude s ním počítáno a že a něho bude postaráno...«, pak jest na exulantech, kteří dotazníky vyplnili, aby se důrazně tázali, k čemu byly dotazníky vlastně potřebovány, neboť nikdo z nich od RSC nikdy ničeho za celé 4 1/2 roku nedostal. Podrobná informovanost komunistických agentů HEPND, s jakou zpracovávají exulantské řady, nutí totiž k různým otázkám.

Květen 1945 byl krvavou komunistickou revolucí. Je úkolem antikomunistické strany barikády, aby zorganizovala a provedla vzpouru ducha proti teroru brutální socialistické síly. A to je v exilu možno jen tehdy, sjednotí-li se všechny síly, jež odmítají květen 1945 a budou-li důsledně pamětlivi revoluční zásady, že přítel mého nepřítele je nepřítelem i mým!

FR. JANIK-HORAK.

Sudetskonecká otázka a čsl. právo

DR. OLDŘICH OBERLAND, KANADA

Naši veřejnost exilovou, nové přichází i starokrajany tíživě zaměstnává problém sudet. Němců. I když se k němu jednotlivci a skupiny z různých důvodů vracejí, přece jen stále připomínaný odsun Němců je důkazem, že s české strany je zde vědomí viny, které se snaží skupina blůnější, totiž radovská, přehlúšiti znovu a znovu vynalézáními dodatečnými důvody. Skupina politicky protichudná, denně počtem vzrůstající, pokládá pak za nutné, vyjádřiti hlasitě nesoúhlas s politikou „moudrosti“ Nár. fronty z let 1945—48 a distancovati sebe i nevinný národ od skutků, nesnášejících se s pojmy křesťanské mravnosti a československého, v té době stále ještě platného právu.

Přirozeně sledujeme v debatách krajanů touhu po zjištění nestranné pravdy o problému sudetskoneckém, touhu po poznání, na čí straně vlastně je právo, zda právo, dané Bohem, se v tomto případě nerozhází s právem, daným lidským řádem, vytvořeným košickou revolucí. V neposlední řadě, mají-li pravdu pohlaví Nár. fronty, že odsun Němců je spravedlivým a zasluženým trestem za provinění proti CSR, žádá si většina politicky myslícího našeho exilu a i starokrajanů vědět, odkud se bere vlastně ten pocit viny v každém jednotlivci české národnosti, vzpomene-li na řešení sudetskoneckého problému, jak ho byl sám svědkem. Otázky tyto jsou velmi závažné a takového dosahu, že je není možno zodpovědně řešit přehližením nebo paponškováním hesel, házených veřejnosti v době revolučního kvasu.

Chceme-li nalézt správnou odpověď na řešení sudetskoneckého problému, musí odpověď být dána právním řádem (souhrnem zákonů) v době řešení platným, mravními hledisky demokracie (tehdy arci porušované) a chcete-li, tedy i mravními hledisky Masarykovy humanity. Nestačí jen každého roku vytloukat politický kapital a finanční podpory z okázalého, bezduchého opakování hesel a frází při oslavách 7. března, 6. července, 28. září a 28. října. Nestačí oblékat se do

krásných uniforem, náležejících kdysi Tyršovu Sokolstvu, toho Tyrše, který postavil Sokola na základech všeobecného bratrství a rovnosti pod heslem „NÁŠ VEC NEMÍ PRO STRANY, ALE PRO NÁROD VESKÉ-RÝ“. Nestačí prohlašovat po způsobu vedoucích Rady: „Masaryk je kapitálem, z něhož budeme ještě dlouho a dlouho žít.“ Lid v exilu i doma chce vidět u křesťanských kněží příklad života, podobného Kristu, a u politiků příklad života obětavého, naplněného nezištnou prací pro národ a vlast. Protože nakonec naše mravnost soudobá musí být výslednicí mravnosti křesťanské nebo ustoupit zároveň s naší kulturou s podiá světových dějin, musíme my všichni, kteří neneseme hřích z r. 1945, pokusit se ukázat národu cestu, která mu nemůže být presentována expoliticky, věčně se peroucími o peníze a funkce. Ústava Masarykovy republiky není přítelem Rady svob. Čsl., stejně jako nebyla přítelem vlády Nár. fronty v letech 1945—48, kdy se kladly základy nynějšího komunistického režimu v CSR. Avšak ústava Masarykovy státní je dílem, preservujícím základní práva člověka na území CSR a proto musí mít naši účtu.

Ústava z r. 1920 stojí na stanovisku rovnosti všech. Všichni obyvatelé republiky jsou si zásadně rovni před zákonem, bez ohledu na jazyk, národnost, náboženství či rasu, jakož i bez ohledu na majetkové poměry a výsady rodu či stavu. Zákon na ochranu republiky (a ochranu ústavně zaručených svobod) čis. 50 z r. 1923 Sb. zák. a nař. doplňuje: „Kdo se pokusí popouzeť k nenávisti proti jednotlivcům či celým skupinám obyvatelstva pro jejich národnost, jazyk, náboženství či rasu, dopouští se zločinu podle tohoto zákona a bude trestán...“ Čtenáři nechtějí si laskavě povšimnout: Chránci jsou nejen občané, nýbrž i pouzí obyvatelé CSR, bez ohledu na to, zda mají již státní občanství či toto již nemají. Výjimečně zhoršené právní postavení cizinců, obývajících CSR, lze uznati jen z důvodů retorse či od-

vety za obdobné právní postavení občanů CSR ve státech cizím. Nelze užívatí však retor-se po skončení války k účelům pouhé politické msty, aniž se tím surově porušuje sama konstituce demokratického státu. Ochrana obyvatel CSR proti persekuci z důvodů národnostních, jazykových či rasových je zaručena v ústavním právu Masarykovy republiky předmnichovské natolik, že výslovně za dokonání trestný čin je v zákoně prohlášen už pouhý pokus popouzení k nenávisti či persekuci vyššího stupně vůbec. Není potřeba vysoké právnícké erudice k poznání, že t. zv. dekrety presidenta republiky, zejména onen o trestání Němců, Maďarů, kolaborantů a zrůdce, se přiči ústavnímu právu. Už sám princip trestání Němců a Maďarů. Žádný právní stát na světě a máme-li na mysli širší výklad, tedy ani sám Sovětský svaz, neporušil tak flagrantně základní lidská a Bohem daná práva, aby prohlásil za trestné narození se samo z rodičů určité národnosti. A tomu, prosím, asistovali nejen socialisté, nýbrž i Srámkova strana lidová — přý „křesťansko demokratická“ strana katolická.

Sudeckým Němcům se klade za vinu, že prý svobodně a bez nátlaku se z 95% přihlásili k Hitlerovi, volice r. 1935 Henleinovu stranu. Zákon a čsl. ústavní právo však v té době dovozovaly existenci této strany. Vhození volebního listu do urny nebylo nikdy samo o sobě činem trestným. Nehledě na to, že v té době byla Henleinova strana pod silným vlivem britských, ideově i finančně a že Henlein sám prohlašoval: „Wir stehen auf dem Boden dieses Staates!“ Později se situace radikálně změnila, ale ani v době, kdy vůdci a podvůdci této strany přesahovali otevřeně na Hitlerovu politiku, nebyla vláda CSR s to onu stranu pro její prokázanou již podvratnou činnost rozpustiti. Naopak, když v r. 1938 v lednu diskutoval tehdejší prezident Dr. E. Beneš se zahraničními novináři otázku pravděpodobného „Anschlusu“ (připojení) Rakouska k Německu, prohlásil tento nejvyšší reprezentant našeho státu: „Návrat Habsburků do Vídně znamená válku. Raději Anschluss, než Habsburky!“ Nebylo takové prohlášení lze chápat jako ideovou podporu nacismu?

Tak za co vlastně chceme trestat sudet. Němce? A kdo chce trestat? Což neodstřanila vláda Nár. fronty v r. 1945 násilně demokraticko-republikánskou formu státu, nahradivši ji formou demokracie lidové, za současného suspendování většiny občanských svobod, zaručených ústavou CSR z r. 1920? Neprodává vláda CSR v r. 1945 a následujících nejen lid republiky, ale i její území a svobodu cizí mocnosti? Což lze někdy zapomenout na zákaz politických stran, které v r. 1935 nebyly ochotny k volbě Dr. E. Beneše presidentem CSR? Což lze zapomenout na pronájem jáchymovských uranových dolů na 99 let Sovětskému svazu? Což lze zapomenout na nemožnost situace, kdy za americké peníze fiktivní „boj proti komunismu“ vedou lidé, jejichž věcrejší kredo vystihuje projev p. býv. předsedy Rady svob. Čsl. Dr. P. Zenkla: „Nikdy bez Sovětského svazu, nikdy proti Sovětskému svazu, vždy pevně se SSSR, bok po boku!“ Což lze zapomenout na přijetí protektorátu SSSR hned od samého začátku osvobození, a dovršení ostudy přijetím moskevského diktátu ve věci odmítnutí Marshallova plánu čsl. vládou? (Dokončení v příštím čísle.)

sedmicipou korunku. Pekně se vyjímá vedle visutky Theresie Prinzessin zu Oettingen Spielberg. Již se povídá, že pan Osvald Kostrba alias Jindřich Skalický vudlo Fischl si ještě jako vedoucí vojenské hlídky v RFE vzpomene na svoji nějakou důstojnickou hodnost. A. G., Německo.

Vážená redakce! Nedávno jste v Bohemii psali, jak p. Chomutovský mluvil k uprchlíkům v Kanadě. Jestlipak jim také řekl, jak hospodařil, když byl správcem kuchyně v Jägerhofkaserne v Ludwigsburgu? Na to se již asi nepamatuje. V listopadu 1950, když se rušil tábor Jägerhof, p. Chomutovský zabalil 5 velké bedny potravin a nechal si je odvézt do Unterjettingen. Autem je odvázel J. Krška. Ať pan Chomutovský, který má dnes v Americe tolik řeči, veřejně řekne, kdy komu co dal z oněch tří beden potravin!? My, co jsme byli v táboře Unterjettingen, jsme z toho nedostali ani špetku. Děkujeme mu, že se tak „občoval“ pro uprchlíky. Bude to mít přibližně k dobru, až se vrátíme jednou domů!

Fr. J., Německo.

Pánové! V dnešní poště jsem obdržel 45. číslo Vašeho časopisu. Nevěděl jsem, co činím, neboť jsem je otevřel a dokonce i začal číst. Od té chvíle jsem si několikrát umyl ruce, ale nemohu se zbavit dojmu, že něco z toho kalu a špíny uplělo na mých prstech. Doufám, že mne okamžitě vyškříte ze svého seznamu. Fašistou jsem totiž nikdy nebyl a nebudu začínat v r. 1935. Váš

O. Špilár, Apt. 402, 35, Raglan Ave. Toronto/Ont.

Vážený přítelé! O akci HEPND není v Berlíně zatím nic známo a jakmile se zde něco objeví, tak Vás budeme okamžitě informovat. Co se týče Fr. Jezbery (t. č. v Kanadě), tak je to příslušník SNB z Hradce Králové a příslušník rodné a nesmrtelné strany, který se v Berlíně velmi stýkal s Fr. Runzou — byli přátelé.

Krajan, Berlín.

Svobodná tribuna čtenářů

K » čsl. rozhlasu « v Kanadě

Draží přátelé v „Bohemii“!

Vaše noviny jsou v Kanadě sledovány s velkým zájmem a je jen škoda, že nevycházejí častěji. Měsíc je dlouhá doba.

Chci Vás dnes upozornit na nepřesnost jedné Vaší zprávy. Píšete o „čsl. rozhlasu v Kanadě“. Není takového rozhlasu. Není také pravda, že tři faráři dělají rozhlas. Pravda je, že pan Jindřich Zoder si pronajal, jako si může každý pronajmout, hodinku v rozhlasu a dělá výnosný „kšeft“. Vybírání příspěvků a insercí, to mu nese peníze a za to pul hodiny hraje z gramofonových desek a plývá svými marxistickými rozmyšlenky. Neboť kdo je to pan Zoder? Marxista, smutně proslulý za „revoluce“, jeden z těch s flintičkou v ruce od rabovacích gard a zlatý hoch z pohraničí. S komunisty se nerozešel, ale přý pro kriminální důvody utekl do zahraničí, kde napsal knížku, vydanou hektograficky, v níž samozřejmě chválí revoluci — jak by ne, když ji také dělal — a dokazuje, že bylo jen spravedlivé s Němci zúčtovat, jak se účtovalo. A jako každý vykutálený marxista, navlekl na své „kšefty“ faráře tří církví — katolické, evangelické a baptistické (poslední už toho mezitím nechal) a dovolil jim, že každý z nich smí několik slov promluvit střídavě každou neděli. Pro faráře je to vítaná reklama zdarma, neboť se musí v této zemi starat o to, aby jim jejich osadníci přišli do kostela. Jinak důvěrným přítelem pana marxisty Zodera je komunisticky orientovaný Zoltán Weiss (původem ze Slovenska, ze Sadina ulice v Torontě, odkud je také rozhlas financován. V posledních dvou vysíláních se jasně projevil již tendence „haly“, tak tomu zde totiž říkáme, to jest pana Přistupy, starého marxisty (nikoli nár. socialisty, jak jste napsali, protože kdekdo ví, že je soc. demokrat a on se tím také nikdy netají). Jeho syn Mirek je komunisticky orientován a rovněž se tím netají. V poslední době mluví kladně o návratu domů (do rudé CSR), prý bude velká amnestie a to, co o CSR píšete zdejší kapitalistické noviny, není přý pravda, neboť — podle Mirkových slov — je tam lépe, než bývalo dříve a on sám prý pojedí i se ženou do CSR.

Jsou to všechno spojité nádoby. Pan Zoder sice prohlašoval, že bude dělat rozhlas nezávislý, ale nakonec z toho leze pan Přistupa, majitel nebo lépe řečeno hlavní majitel akciové společnosti „Masarykova hala“ a „Masarykův Town“, a jeho „pobočník“ Rudolf Nekola, redaktor „Nového Domova“ a smutně proslulý býv. šéfredaktor vojenského, komunistického deníku v CSR, do kterého vojáci v kasárnách bodali bodáky, když jim páni z ministerstva posílali balíky těchto „novin“.

P. Novozámský, Kanada.

Milý pane redaktore!

Podnikavý krajan, býv. úředník ministerstva osvěty, Jindra Zoder, známý svými nemastnými, neslanými knížkami, vydanými v Rakousku (říká se o něm, že byl doma komunistou), získal zde v Torontě za spolupráce římskokat. faráře Jandy (nástupce P. Bernáčka) a českoslo. faráře Kvasenikova, spolu s baptistickým kazatelem Zemanem hodinu rozhlasu týdně a to pod názvem česko-

slovenský podnik. V té hodině je povoleno 10 minut inserce po 10 dolarech za 1 minutu a tak Jindra Zoder jezdí po Kanadě a shání krajan-životníky na inserci. Doprovázel ho farář Janda, za jehož přítomnosti se pan Zoder pochlubil, že málo výnosný podnik zalbil se pánům z Rady svob. Čsl. a že mu bylo již nabízeno 5.000 dolarů za dodržování linie Rady, tedy postavení rozhlasu přímo do jejich služeb. Tak postupují radní páni. Jedna posice se jim zhroutí, vytáhnou peníze a koupí si druhou. Všechno do času!

Z. na, Kanada.

Plán nár. socialistů

Přátelé!

Nejdůležitějším bodem při „meetings“ vedoucích činovníků nár. soc. strany v exilu, které se konají hlavně v New Yorku, jsou hlavně diskuse o plánu, jak je možno dostat Radu svob. Čsl. opět plně do nár. socialistického područí. Prof. Hlavatý má pomocí svého jména jako vědce a pomocí svých spojů v Americe docílit reorganizace RSC v USA, ve které by se stal předsedou. Mají mu býti nápomocny oblastní skupiny RSC v Kanadě, Anglii a ve Francii, jejichž nár. socialističtí členové a kolaboranti dostali instrukce, aby návrh Hlavatého podporovali a přes svá politická místa tlačili hlavně na komitét „Free Europe“, aby tento reorganizaci podporoval v nár. socialistických tendencích. Reháč ve Francii již pracuje v této nové „naší akci“. A Ripka, který byl nár. soc. stranou pověřen vedením plánu, zasahuje již do exilního dění jak v Paříži, tak i v Londýně. O ovládnutí anglické emigrace je zatím boj, neboť Stránské se stále ještě nemůže rozhodnout ke vstupu do oblastního vedení RSC a Jostenova iniciativa potřebuje nutně nějakou ministerskou visitku. V Kanadě jest pomocí Pražského a prof. Krajiny situace pro nár. socialisty již vyřešena. Je jasné, že mají ve všech stranách dost quislínků, kteří jim v provádění tohoto plánu napomáhají.

D. S., New York.

Vážená redakce!

Především děkuji za zaslání 2. čísla Bohemie a mohu Vás ujistit, že mne velmi zajímá výsoco hodnotný obsah Vašeho listu...

Krajanůvých spolků je zde mnoho a až na malé výjimky (jako spol. Club Czechosl.) nám nejsou dobře nakloněny a uctívají Beneše a Masaryka a kdo jest proti, toho jednoduše označí za fašistu. Čsl. „sdružení“ jsou tři. Jedno jest sdružením starousedlíků; o tom bych nerad mluvil. Další dvě jsou sdruženími exulantů. Nár. socialisté a někteří jejich přátelé s býv. spojenci jiných politických stran, jako je na př. Desenský (lidovec), mají sdružení „Věrní zůstaneme!“ Jsou podporováni Nár. radou čsl. v čele s pp. Trinerem a Kopeckým, jakož a „Hlasatelé“ a snaží se ze všech sil o záchranu Zenklů, Ripků atd. V krátkosti není možno vypsat, co se zde odehrávalo při piketování nípků, hlavně však po piketování. Druhé exulantské sdružení, t. zv. protisocialistické, složené hlavně z lidí smýšlejících pravosocialistického, vedené posledním dobou p. Rabasem, jest kapitola sama

pro sebe. Ač jsem byl do dnešního dne členem a i funkcionářem tohoto (dnes jsem odešel odladšku s mnoha jinými), musím říci, že nesplnilo téměř ničeho z programu, na kterém se založilo. Hlavní vinu na tom mají osobní ambice některých funkcionářů a směle řeknu, že i zásah p. Dra. J. Černého spolu s p. Rabasem, jako bychom byli jejich filiálkou. Pořušili všechna dřívější ujednání, porušili paritu stran atd. Poslední valná hromada byla jako rodeo a vystoupil asi 40 nejlepších lidí, mezi nimi všichni nár. demokraté. Za povšimnutí stojí, že hlavní spor na valné hromadě vznikl pro divné způsoby při přijímání členu. Tak na př. nebyl přijat býv. šéfredaktor „Venkov“ Šámal a to proto, že jest znám svojí kritikou p. Jos. Černého a že jest proti jakémukoliv paktování se se socialisty, se kterýmžto postojem my naprosto souhlasíme.

J. D., Chicago/III., USA.

Ještě Jožka Pejskar

Vážený pane redaktore!

V posledním čísle Bohemie z 19. 3. t. r. četl jsem m. j. článek o p. J. Pejskarovi, redaktoru RFE v Mnichově. Jmenovaného pána znám od r. 1949 z tábora Lindau a z nemocnice v Lindenbergu, kde jsem s ním byl po řadu měsíců. Byl jsem tam totiž na léčení plísní Thc.

V táboře Lindau žil J. Pejskar uboze, jako každý jiný uprchlík. Do nár. soc. politiky však dělal již tehdy. Hlásil se na emigraci, ale pro svůj zdravotní stav nebyl přijat a dostal se do nemocnice v Lindenbergu. Tam začal svoji „redaktorskou“ činnost tím, že psal různé články do novin v Německu a v Americe a tyto články si nechal spolukolegy korigovat resp. posuzovat a tážával se na úsudek. To na mne dělalo dojem, že vůbec psát neumí a že se to teprve učí. Za svoje články dostával někdy nějakou odměnu, ale bylo to asi málo a tak se dal na jiné pole působnosti: psal žebravé dopisy do USA a začal z USA dostávat již do nemocnice hodné pošty. Jelikož to budilo pochopitelnou pozornost nás ostatních, zařídil si to p. Pejskar tak, že si najal soukromý byt v Lindenbergu a do nemocnice chodil na prohlídky. Opatřil si psací stroj a svůj korespondenční styk s USA začal provozovat ve velkém. Dostával spoustu dopisů s dolary a rovněž i mnoho Care-balíků a tak si žil velmi dobře. Dle mého názoru měl již z těch dob ušetřenu spoustu peněz, takže nelze věřit jeho tvrzení, že před nastoupením místa v RFE žil jako uprchlík v nouzi a značně se zadlužil. Pokud se jeho manželky týká, slyšel jsem, že zaplatil spoustu dolarů za její příchod z CSR. A to ještě nebyl zaměstnán v RFE!

(Podpis), Německo.

Vážená redakce!

Chťel bych Vás jen upozornit na to, že se nám v emigraci rodí nová šlechta. Znáte přece pana Vratislava z Vlkanova alias Jakub Grezera vulgo Dr. Jaquota, jehož jméno se často objevuje v některých sudetskoneckých novinách. Při procházce Mnichovem našel jsem v Theaterstr. 9 druhý případ našeho českého neo-šlechtice, Osvalda Kostrbu-Skalického, který na toto uvedené jméno má ve výkladu obchodu Schreimbayer vystavenou visitku a na visitce má vyraženu

Jednou větou . . .

(pokračování ze str. 2.)

Pražák. Thlic. Sac. Ivo Císař; — věda — Dr. J. Kratochvíl. ♦ V Kanadě bude nyní postaveno asi 2000 nových, zdokonalených benzínových stanic a to podle návrhu arch. Zd. Rezníčka. ♦ Cyklostil, měsíčník „Revue“ (Brisbane/Austrálie) přinesl v lednovém čísle povídku Jar. Strnady „Návrat aneb Tak to (snad) bude“, v níž zajímavým způsobem popisuje představu o návratu sudet. Němce do pohraničí po skončení budoucí války. ♦ „Der Sudetendeutsche“ (Hamburg, 9. 4. 1955) napsal v rubrice „Mluví se...“ k novinářským článkům o poměrech v RFÉ: „Když slyšíme, že dokonce Cech Jiří Brada byl zaměstnán nejprve v archivu rozhlasu RFÉ a později v jeho redakci, pak se již nezdá nic nemožným.“ ♦ US kongresnik A. Bosch (N. Y.) předložil v kongresu resoluci, v níž navrhuje ustavení sedmičlenného výboru, který by byl splnomocněn k náležitému vyšetření všech případů nucené repatriace do zemí sovětského bloku (tedy i do CSR), jež byla provedena amer. vojenskými a civilními úřady v Německu a jiných státech od r. 1945 do r. 1947 a ježž následkem byly tisíce antikomunistů násilně vydány na pospas rudým barbarům. ♦ Slavný matematik prof. A. Einstein se dožil v USA 76 let. ♦ Sudetskóněmecký list „Volkshote“ přinesl 2. 4. t. r. velmi zajímavý úvodník „1945 bezpodmínečná kapitulace, 1955 suverenní stát“, v němž je vyjádřen rozhodný požadavek odstranění RFÉ, vedeného lidově-demokratickými „radovci“, ze Záp. Německa. ♦ Stoupenci Rady svob. Čsl. ve Švédsku vydali k odhalení špiónážní aféry, v níž působil pro rudou Prahu několik „Čechoslováků“, prohlášení, ve kterém bez nejmenšího odůvodnění napsali, že mezi sudet. Němci, usazenými ve Švédsku, jsou komunistické elementy, provozující špiónáž; prohlášení vydali patrně z toho důvodu, aby od sebe odvrátili podezřívavé oči švédských úřadů. ♦ Výbor T. J. Sokol Toronto II.: L. Vávra, J. Tichopád, V. Tichopádová, Ing. F. Köppl, K. Pavel, J. Jonák, J. Waldauf, J. Marr, A. Vedeřa, V. Bezděk, J. Corn, Ing. J. Mráček, K. Ruža, B. Růžová, J. Loksa, F. Volejníček, M. Bodnářová, K. Gedeš, J. Langhammer, A. Lukeš, Z. Kynkal, J. Styblo, A. Spaček. ♦ Po dlouhých měsících vyšlo 6. číslo socialistického časopisu „Naše Cesta“, který ve Vídni vydávají Jar. Benda, Jiří Horák, Jos. Jonáš, Rad. Luža, K. Sová a Ed. Táborský; v článku „Falsifikát“ se snaží velmi primitivně a až nápadně nervosně předložit znepokojené exilní veřejnosti důvody, proč asi si komunisté vybrali pro vydání falsifikátu právě „Naši Cestu“; neuvědli ovšem, že jedním z hlavních důvodů je okolnost společné socialistické linie, takže čtenář jen velmi těžce rozeznává, který článek je komunistickým falsifikátem a který je psán členy redakce NC; zůstává ovšem otevřenou otázkou, zda to nebyly i důvody ještě mnohem závažnější, jež komunisty svedly k tomu, aby vydali falsifikát právě časopisu tak málo čteného. ♦ Chicagská Malá scéna se nyní pokouší uvést hru J. Strnady „Dům na strání“ i v New Yorku. ♦ Na katolické universitě v Santiagu/Chile byl církevními úřady potvrzen jako mimořádný prof. anatomie a experimentální chirurgie MUDr. Igor Kalinovský, odchovanec Komenského universit v Bratislavě; byl žákem prof. Zd. Frankenberga, Kostlivého a Babora; v Santiagu úzce spolupracuje s věhlasným chirurgem prof. Ricardo Benaventou a prof. Juan de D. Vialem. ♦ Ústav Dr. E. Beneše v Londýně a Čs. obec legionářská v Londýně konaly výroční valné hromady. ♦ Jak sdělil Rehákuv Čs. pomocný výbor v Paříži, pařížský Sokol dostal od komunistů oficiální pozvání na spartakiádu do Prahy. ♦ „Výzva legionářů“ z 15. 3. t. r. napsala v článku „Hrdinové Dr. Chudobý na Chudobovu adresu m. j.: „Nelze však omluvit a přejít mlčením zvrácenost myšlení tak neobrázou, že hranici na hygienismu plnění hrobu.“ — Dr. B. Chudoba v lednové „Křesťanské demokracii“ napsal o t. zv. heydrizaci, popisované v reportáži „Výzvy legionářů“, „Onen člen parašutistické skupiny, který se šel sám udát na gestapo, byl skutečný a opravdový hrdina celého příběhu.“ ♦ „Slobodné Slovensko“ (duben 1955) přineslo pod nápisem „Jaké začlenění pro Slovensko“ výňatek ze slavnostního projevu, který pronesl 15. 3. t. r. v New York City Dr. J. Pančo, předseda SNRvZ v USA; v projevu, který je velmi zajímavý, řečník zdůraznil, že po osvobození zavedou na Slovensku režim křesťansko-demokratický. ♦ Spolupracovníci zenklovského listu „Čechoslovák“, vydávaného v Londýně J. Jostenem: J. Kracíková (USA), Dr. Jar. Měšťan (Německo), V. Suchan (Argentina), M. Zachar (Austrálie), M. Janecák (Kanada), J. Andrýs (Francie), A. Kvapilová (Norsko), V. Valoušek (Švédsko), B. Snajdr (Itálie), L. Janata (Colombia), S. Roknič (Rakousko). ♦ Čs. nář. sdružení v Kanadě, v jehož vedení figurují osoby jako Dr. Bujna, Vr. Štafl, A. Dufar, Hora, Hlubček, G. Přistupa, Ryšavý, Wenzbauer, Havlík, Dr. Skvor alias Pavel Javor a j., vypracovalo na návrh národních frontovského socialisty býv. gen. Vlěka protestní prohlášení u příležitosti výročí odtržení Podk. Rusi, v němž je zdůrazněna nedůležitost CSR — jako kdyby před 10 lety tyto nář. frontovští socialisté nevdali Podk. Ukrajinu i s jejím obyvatelstvem dobrovolně a přímo s patolizalickým nadšením na pospas sovětským barbarům. ♦ V Torontě/Kanada zemřeli S. Tatar a J. Ptáček. ♦ V Mnichově byla ustavena „Sudetskóněmecká rada“ (SR), která má být reprezentací sudet. Němců v zahrani. politice; předsedníctvo; mluvčí SL Dr. Rud. Lodgman, bounštičtvo; Reitzner, Hans Schütz a Dr. J. poslanci R. Reitzner, Hans Schütz a Dr. J. Strosche, gen. taj. bavorský poslanec Dr. W. Becher, Jos. Böhm, Dr. Walter Brand, Ing. F. Brehm, Dr. Leo Dietl, H. Hönig a Dr. Ernst Leibl podepsali a přednesli na ustavující schůzi ostrý protest proti dosavadní činnosti Dr. Rud. Hilla a Ing. Simona, kteří jsou osobními referenty Dr. R. Lodgmana. ♦ Ka-

(pokračování na str. 6.)

Dotaz na AFRCR: Jak je to s vánoční akcí?

V posledních týdnech se na nás obrací desítky prostých, poctivých krajanů s prosbou o zastání vůči jednání AFRCR (American Fundu) v Mnichově, jehož evropským ředitelem je evangel. kazatel Blahoslav Hrubý, o němž jsme již několikrát psali, a vedoucím pro Německo Frant. Runza, dosti již známý svojí smutnou činností v Berlíně. Oba jsou stoupenci téže rodné strany a téže prosovětské a protizápadní Benešovy polit. koncepcie.

Krajané, kteří se na nás obrací v záležitosti AFRCR, nejsou ve většině případů našimi politickými stoupenci ani příznivci. Hledají však zastání. V nejednom případě zastání proti lidem z vlastního politického tábora. Obrací se na nás, neboť poznali, že jsme v exilu jedini, kdož se nebojí postaviti se a vykřičeti nahou pravdu do celého světa a že jsme jedini, kdož mluví z jejich srdcí, o jejich bídě a jejich bezpráví. Obrací se na nás v důvěře. Můžeme je všechny ujistit, že jejich důvěry nebude zneužito a že učiníme vše, co je v našich silách, aby byl zjednan pořádek v rozdělení sociálních akcí. Při tom nepožadujeme, aby se stali našimi politickými stoupenci.

To předepisujeme, aby bylo naprosto jasno, že náš boj za mravní obrodu exilu, náš boj za práva nuzného a bezbranného uprchlíka není „říškaním“ politického kapitalu. Je nám zcela lhostejno, jakou polit. legitimaci má v kapse kdo z oněch našich chudých uprchlíků. Je nám zcela lhostejno, zda je vyznavačem Masaryka či cititelem Beneše. A je nám lhostejno, zda je našim polit. odpůrcem. To přece nemá co do činění s jeho právem na právo. A to nemá rovněž co do činění s našim postojem vůči defraudacím a podvodům. Je totiž příznačné, že zde v exilu právě ti, kdož mají Masaryka neustále v ústech, jsou největšími nemravci a nejotrlejšími zloději, kteří se nešití bezcitně okrádají ani děti, starce či nemocné. Je nutno je tak nazvat, máme-li věci nazývat pravými jmény. Vždyť si jen nechtěme defilovat před očima ony exponáty z táborových komitétů, ze sociálních či polit. organizací. Ti, co se nejvíce dovolávají Masaryka a celistvosti CSR, nejvíce kradou. A ti na nás rovněž nejvíce útočí. Zeela pochopitelně, neboť se bojí našeho hlasu a bojí se, aby prostí exulanti jako celek nakonec neprohlédli jejich pokrytectví a chamtivost a nenalezli k nám cestu.

Dnes se obrácíme na vedení AFRCR s následujícími dotazy:

1. Fr. Runza podal v lednovém čísle „Nového světa“ vyúčtování vánoční balíčkové akce. Na první pohled se ono vyúčtování jeví jako přesné. Všimněme si však dvou klíčových tabulek, uvedených na str. 10.

Tabulka č. 2 říká:

pro Německo	2760 balíčků
pro Rakousko	1000 „
pro Francii	1000 „
pro Berlín	200 „
pro Terst	100 „
pro Itálii	500 „
pro Anglii	500 „

celkem 5660 balíčků

Tabulka č. 2 říká:

Zásilka 2760 balíčků, určených pro Německo, byla rozdělena následovně:

B. O. Stuttgart	550 balíčků
B. O. Norimberk	500 „
B. O. Mnichov	400 „
B. O. Frankfurt	400 „
B. O. Berlín	200 „
B. O. Hamburk	180 „
B. O. Duerrenwald-stetten	150 „
B. O. Hannover	120 „
rezerva	260 „

celkem 2760 balíčků

To tedy znamená, že pro Německo AFRCR obdržel 2760 balíčků a pro Berlín zvlášť 200, tedy celkem 2960 balíčků. Do Berlína však bylo zasláno 200 balíčků z oněch 2760, určených pro Německo. Jelikož 200 balíčků, původně určených pro Berlín, není uvedeno v rezervě, neboť by tato musela činit 460 balíčků, důrazně se ptáme, kde je oněch 200 balíčků, určených pro Berlín? Věru, že uvedené vyúčtování působí za daného stavu dojmem umělého sestavení, jen aby cifry souhlasily.

2. V tomto čísle „Nového světa“ bylo ve vyúčtování vánoční akce uvedeno, že každý z uprchlíků dostal pomoc v hodnotě DM 55. Tato zpráva rozbouřila hladinu prostých a nuzných uprchlíků a každý z nich se ptá, KDO dostal vánoční akci v hodnotě DM 55? Stejně tak i my se ptáme AFRCR, neboť nám denně přicházejí další a další svědectví a stížnosti, že buďto nedostali vůbec nic nebo hodnotu mnohem menší.

Tak uvádíme jako příklad „Sdružení čsl. polit. uprchlíků“ v Ingolstadtu, které podalo 5. 2. t. r. stížnost na AFRCR, neboť nikdo z jejich členů AFRCR vyúčtovanou vánoční podporu neobdržel. Stížnost za výbor „Sdružení“ podepsali Dr. Th. Jaworski, A. Hanzo a St. Stano. Údaje ve stížnosti uvedené byly mimoto ověřeny a potvrzeny 29 podpisy členů „Sdružení“. Do dnešního dne marne čekají tyto bezbranní uprchlíci, jejichž jménem je v USA operováno při sbírání darů, nejen na nápravu, nýbrž dokonce i na uspokojení vysvětlení AFRCR.

Druhým příkladem jsou uprchlíci v Landshutu. Ti si rovněž stěžovali, že vyúčtování vánoční akce neodpovídá pravdě, co se Landshutu týká a dostali od AFRCR 10. 2. t. r. dopis, adresovaný M. Churavým a Mil. Moslerovi, že do Landshutu bylo v rámci vánoční akce zasláno 18Care balíků, 8 bal. z t. zv. norské akce, 23 bal. z t. zv. akce Operace Reindeer, 2 balíky šatů a prádla, na penězích pro děti DM 50,— a od ÚSEP DM 125,—. Tato odpověď landshutskou skupinu velmi překvapila, jak dokazuje i její odpověď AFRCR z 25. 2. t. r., v níž píše m. j.:

»Pane Runzo, žádáte nás, abychom poslali adresy těch, co něčeho dosud neobdrželi. To je pro nás těžké, když nám není možno zjistit od p. Noskové, kolik balíků od Vás obdržela, když vede po celý čas z darů jak koloniální, tak i textilní obchod. Fazole u ní na odbyť nejdou, ty prostě pálí. Balíky prodává po DM 5,—. Také poslední dva balíčky s obsahem másla a sýra ze dne 16. 2. 1955

prodala po DM 4,—. Při tom prohlašuje, že takové věci nejl. Kdo by je použil, tak je nedostane!... Řádi bychom věděli, na koho byly zaslány 2 balíky šatstva a prádla, které uvádíte? V dopise je dále uvedeno, že je nesmyslným psát, že vánoční akce měla hodnotu DM 55,—, když její hodnotu je možno ocenit nanejvýš DM 15,—.

Na to odpověděl Fr. Runza za AFRCR dopisem z 8. 3. t. r., v němž prohlašuje, že je několik desítek rodin, které dostaly pomoc v hodnotě několika set DM a proto prý jinde je hodnota nízká. Opakuje ještě jednou, jmenovitě, KDO dostal vánoční podporu v hodnotě několika set DM? Runza dále píše, že hodnotu darů si určují dárci sami. To je argument příliš laciný, než aby mohl být brán vážně. Care balíky a potraviny mají hodnotu standartisovanou. A pokud se obnošeného šatstva a prádla týká, je nutno exilní veřejnosti říci pravdu, je-li již snaha takto operovat. Obnošené šatstvo a prádlo není totiž sbíráno po Americe pro AFRCR, jak se uprchlíci všeobecně mylně domnívají, nýbrž pan Papánek a spol. toto kupují na metrické centy za pár dolarů u newyorského vetešníka jako staré hadry, kde jsou tyto vlastně určeny již do stoupy. Tedy, jaképak určování ceny samotnými dárci?

Korespondence landshutské skupiny s AFRCR je věrným zrcadlem poměrů a tragedie bezbranných uprchlíků. Proto ji věnujeme tolik místa. K ucelení obrazu přinášíme ještě výňatek z dopisu na AFRCR z 19. 3. 1955: »Také nevěříme, že by dárci mohli ocenit svůj dar o 40,— DM více. Počítejte, pane Runzo, jak chcete, není spravedlivé, že několik desítek rodin bylo poděleno dary, které činily i několik set DM, když naproti tomu (uvádíme jen jeden případ) p. Baštová, která má 2 děti ve stáří do 3 let, obdržela 2 balíčky s tím samým obsahem, jako každý z nás, za 2 měsíce po Vánocích. Dne 16. 2. 1955 přijela p. Zd. Kubičková s osávací akcí, která měla mít dokumentární účinek, že uprchlíky v táboře Landshut podporujete! P. Kubičková přivezla s sebou fotografa, který se snažil zachytit průběh rozdělování. Jest velká škoda, že se nefotografovala každá lumpárna, která se již provedla na úkor uprchlíků. Ze svoji kritiku minime upřímně, žádáme tímto současně o výmaz z AFRCR!

Martin Churavý,
Miloslav Mosler.

3. Koncem března t. r. rozeslal AFRCR uprchlíkům zkažené, plesnivé máslo, tedy máslo nepoživatelné a zdraví závadné, což je podle zákona nepřijatelné a trestné i když se jedná o máslo darované. Mimoto se ptáme, iak odůvodní vedení AFRCR, že nechalo takové obrovské množství (mnoho metrů) kvalitního másla vlastní neopatrností zkazit? Proč je nerozdělilo mezi uprchlíky před 3 či 2 měsíci? Žádáme jasnou odpověď, kdo nese zodpovědnost a jaké byly vyvozeny důsledky?!

—rd.

Redakce odpovídá

Novozámský, Toronto/Ont.: Informace jsme prověřili, souhlasí. Píšte v naprosté důvěře dále, čekáme. Sdělte přesnou adresu.

K. B. Anglie: Činnost čsl. katolického biblického kroužku v Mnichově není prakticky žádná. Doposud jen několik čtvrtletních schůzek.

A. N., Německo: Výroky Karla Marka, kult. ref. radovského „Sdružení“ v Ludwigsburgu, zajímavé. Zašlete i fotografie. Informace o Lad. Sečanském zůstá již potvrzeny. Informace a Tunklovi potvrzeny již s několika stran.

K. Š., USA: Dokumenty o prof. Vr. Buškovi zašlete letecky. Stejně tak i onu předválečnou fotografii. Dokumenty o protektorátní činnosti Dr. Krajiny sensační. Dali jsme již příkaz k převodu. Další po dojetí. Píšte obratem, kdy získáte slíbený Peroutkův dopis. Adresu onoho Němce jsme již zjistili. Podal velmi cenné informace a podepsal protokol.

A. K., Mnichov: Elaborát o Papáňkově návštěvě a jednání souhlasí. Čekáme slíbené fotografie. Je možno opatřit fotokopie znám? Pás rozhovoru odkoupíme. Dokumenty „Brotánek“ ověříme.

J. H., Rakousko: Napišeme po prověření informací, které jsou jinak velmi zajímavé, jako celý kruh kolem „Naší cesty“. Zašlete i všechny dopisy, o nichž se zmiňujete. Všechny informace o agentech HEPND nás velmi zajímají. Čekáme.

Dr. K., Argentina: Elaborát velmi zajímavý. Píšte v naprosté důvěře dále. Všechny informace zpracováváme.

V. J., Austrálie: Adresy zašlete. Životopisy, pokud nejsou zasaňtřeny či zničeny, zajistíme. Čekáme další zprávy.

OZNAMENÍ

Vyzýváme všechny uprchlíky (i již vyemigrované), kdož byli kdykoli a jakkoli poskozeny organizací AFRCR (American Fund) s evropskou centrou v Mnichově, aby se přihlásili na naši adresu (pisemně, telefon. či osobně), respekt. nám svůj případ laskavě sdělili přímo v dopise. Bude projednáváno důvěrně. Redakce.

BOHEMIA-ARCHIV KUPUJE KNIHY

Prosíme všechny naše čtenáře, kteří mají starou českou politickou literaturu, af již knihy, brožury, revue, týdeníky či denní noviny, zejména pak z doby let 1945—1950 a pak z doby nacistické okupace, jakož i z doby I. republiky, aby nám laskavě napsali. Odkoupíme pro doplnění našeho archivu.

ZRCADLO DOMOVA

CSR připravuje zahájení výroby umělého kaučuku, nikoli však z průmyslového ethylalkoholu, nýbrž z uhlovodíkových plynů, jež byly v chem. továrnách dosud považovány za odpad. ♦ Jan Mráz z Hrušek u Běclavě začal pěstovat zvláštní druh podzemnice olejné. Loni sklídl již prvních 120 kg burských oříšků s plochy 5 arů. ♦ V CSR byl zaveden nový titul „promovaný právník“, „promovaný ekonom“, „promovaný lékař“ atd., místo dosavadního titulu doktorského. ♦ V Djakartě/Indonesie byl uspořádán Čsl. kulturní festival, jehož se v CSR zúčastnili Jiří Marek (film), M. Lažník (literatura), prof. J. Stanislav (hudba), Jan Smetana (malířství), Ing. Vl. Novotný (film, techn.), Dr. Mir. Rejman (rozhlas). ♦ Prahu navštívila desítilenná delegace zástupců německých evangel. církvi, vedená biskupem Dr. O. Dihelmem. ♦ Do rudé Činy odjela 18 členná skupina liberálních loutek, vedená J. Filipim. ♦ V Janáčkově opeře v Brně je na představení vybírán místo vstupného starý papír. Tato nová „móda“ byla zavedena na žádost „Sběr-ných surovin“. ♦ V Cabu, okr. Nitru, byla dána do provozu nová porcelánka. ♦ Aby se nemohl nikdo vyhnout podepsání výzvy komunistické „Světové rady míru“, je každému o podepsání vystaveno zvláštní potvrzení a je registrován. Kdo nepodepíše, je považován za stoupence valčových štváců a má pravděpodobnost mít co do činění s čsl. zákonem na „ochranu míru“. Tak bylo v CSR získáno již na 9 milionů podpisů. ♦ Přes veškerou hlasnou propagandu, sliby, podpory a nucení, podařilo se komunistům dosud získat na práci do pohraničí (zejména do zemědělství) pouhých 5000 chlapců a dívek. ♦ V Praze zemřel redaktor ČTK Martin Doležal. ♦ V tisku bylo esíře pranýřováno vedení Kovodružby, Praha 5, Nekázanka 10, ředitel Macek, Dr. Zelenka, Ing. Celada (prý býv. milionář), sekretářka Helena Fingerlandová (deera býv. továrníka), mzdová účetní Šimová a normová Klouček. Byli pranýřováni, že terorizují zaměstnance a že vedou 74 svých příbuzných (manželky atd.) v zaměstnaneckém poměru v Kovodružbě, pobírají na ně měsíční plat, ač tyto podnik vůbec nikdy ani neviděli. ♦ V tisku byl pranýřován Jos. Příhoda, majitel pensionu „Rodina“ v Praze na Žižkově (74 pokojů), že vybíral činži zvý-

šenou a bez potvrzení. Dále byli pranýřováni manželé Medkovi, vedoucí prodejny obuvi z Vrbna ve Slezsku a manželé Slachovi, vedoucí „Jednoty“ v Březenci u Jirchova, že nejhrubšími výrazy spílají zákazníkům, urážejí je a dokonce i ohrožují jejich bezpečnost. ♦ Janovicová je první žena strojevedoucí ČSD. ♦ V Hodoníně je stavěno divadlo v přírodě pro 7000 diváků. ♦ V Praze zemřeli restaurátér Ot. Cížek, Anna Přibíková, Anna Kaňková, Ant. Škorpil, V. Soukup a Al. Böhmová. ♦ Ceny vstupenek na spartakiádu: sedadla na hl. tribuně 90, 75, 60 a 40 Kčs, na již. a sev. tribuně 50 a 30 Kčs, na obloúčích tribun 40 Kčs a k stání 15 Kčs. ♦ Bylo zavedeno lázeňské léčení pro soukromníky. Denní sazba 54 až 78 Kčs. ♦ V Komárenských loděnicích byla vyrobena 15. osobní loď pro SSSR. ♦ Býv. brankář čsl. nář. hokejového mužstva byl propuštěn na svobodu. Tak z uvězněných 8 hráčů nář. mužstva, kteří byli zatčeni v r. 1948—49 a odsouzeni do prac. táborů, jsou ještě 3 ve vězení, mezi nimi G. Bubník. ♦ V Praze zemřel otec tenisty Jar. Drobného, J. Drobný si zažádal o anglickou státní příslušnost. ♦ V Králíkách na Hoře Matky Boží byl rozpuštěn koncentrák pro řádové kněze. Těmto bylo však nařazeno, že si musí prostřednictvím prac. úřadu najít zaměstnání. Zůstávají pod policejním dozorem. ♦ v loňském roce dokonce vlastní náklady u celé řady výrobků proti r. 1953 vzrostly. U hnědého uhlí o 7,8%, u cigaret, piva, pánských oděvů a j. ♦ „Práce“, 6. 4. 1955). ♦ Pro předražování potravin byl 19. 5. t. r. zatčen vedoucí závodního klubu ROH v Horním Slavkově, Ant. Brunelík, a to na udání Jar. Zídka. ♦ Komunistický tisk přinesl 37 hesel NF k 1. máji 1955. ♦ ÚV Svazu čsl.-sovětského přátelství vydal výzvu, aby všichni občané CSR napsali své vzpomínky na sovětské „osvoboditele“. O zvířecím znásilňování žen, o vraždách a loupežích se však psát nesmí. ♦ CSR navštívil turecký komunistický básník Nazim Hikmet. ♦ Pražská vláda „vyznamenala“ 56 učitelů titulem „Zasloužilý učitel“, 16 titulem „Zasloužilý školský pracovník“ a 161 titulem „vzorný učitel“. ♦ Ant. Zápotocký „vyznamenal“ 14 vedoucích pracovníků v hornictví (vesměš ředitelů a hlavní ing.) řádem „za zásluhy o výstavbu“.

S Němci

nebo bez nich?

V Belgii byly r. 1949 propagandy po ulicích roznášeny tytéž moskevské drogy, aby rozleptaly důvěru dobrého, svorného belgického lidu, jako před krátkým časem se začaly uměle rozšiřovat po Australii. Le Roi, symbol de la Patrie, měl být párou kolonou poslapán, neboť monsieur Lallemant, vůdce belgických komunistů, donesl z Československa z Kominformy několik receptů, jak měla být pod pláštěm mírového kongresu rozleptána země a uvedena ve znatek. Komunistický risk „Le Cri du peuple“ rozfančoval po ulicích hesla „Prý s králem“, „Sahatjue Marshallův plán“, „Chce-me mír!“. A monsieur Lallemant šel ve svoji horlivosti dokonce tak daleko, že veřejně opsal do novin historickou větu francouzského desertéra Thoreze z r. 1940: „Jestliže Rusko zůstaří na naší zemi, budeme s Ruskem!“

Malý a heroický belgický národ v tomto okamžiku prohlédl hanebný manévř Moskvu, sjednotil se a definitivně udělal škrt přes připravený plán monsieur Lallemanta.

Roku 1945 národněsocialistická propaganda halasně vyhlásila z esl. území všechny Němce esl. státní příslušností. Řeklo se jednoduše: Jsou to váleční zločinci a protibenešové. Budíž. Ale neuplynula doba ani tři let a komunistická vláda začala přivážet tytéž Němce po tisících zpět do ČSR. Dnes jsou to zase výborní průmysloví a zemědělské dělníci, bez kterých by dnešní hospodářský život v ČSR ještě více pokulhával. Tito Němci byli kdysi Hitlerovi vojáci. Dnes jim byl dán do kapsy zlatý v podobě komunistické legitimace.

V Australii ministr imigrace Harold Holt povolil Němcům emigraci do Austrálie — ne ze svého lidského, liberálního obzoru, ale z velké potřeby vlastní země. Myslím, že měl k tomu pět hlavních důvodů, než komunisty znásilněné dvacetimilionové Československo, které svým územím se rovná jedné třetině třicetileté Victoriae, nehlédě k tomu, že ministr H. Holt veřejně nenaznačil ještě jeden argument, který bude v krátké budoucnosti nejakutálnější pro Australii, kdy vlna na světovém trhu bude zatlačena do pozadí stále se lepšícími umělými látkami. Pak nezbude nic jiného, než číst australského hospodářského života stavitel na jiné, širší bázi. A bez lidí, s malou osídleností by tento zázrak nedokázala ani ta „čarovná“ Moskva!

Téměř v každé australské rodině mají buď český karlovarský porcelán, české broušené sklo nebo českou bižuterii. A přes nemístnou kritiku na ministra H. Holta tato krátkozraká australská sovětofilová nevidí, že tyto všechny věci, kterými se chlubí rudá ČSR za hranicemi, že tyto všechny věci vyrábějí německé ruce pod známou značkou „Made in Czechoslovakia“.

Benedikt, Austrálie.

HLEDÁM SPOLUPRACOVNÍKY

Hledám schopné lidi pro exportní novinku velkého významu pro domácnost, hospodářství, průmysl a obranu ve všech zemích svobodného světa. Začlenění kapitál 1.000.— DM. Spěšné nabídky na adresu: Anton Čermák, Frankenthal Pfalz, Heschmerstr. 100, Germany.

KDO ZNÁ JEHO ADRESU?

Přibuzní hledají Václava Erhena, nar. 9. 9. 1925 v Domaslovicích, okr. Ostroměř.

Jednou větou . . .

(pokračování ze str. 5.)

našší členové Rady svob. Čsl. podali protest proti dosavadní nečinnosti Rady a žádali provedení svého reorganizačního návrhu z 18. 9. 1954, který podepsali: Fraňtáček, Němce, Broušek, Hora, Dr. Sikora, Gombur, Dr. Linčovič, Plánovský, Dr. Šikora, Čern, Ferik, Dr. Hradská-Lvůnková, Ing. Koppl, I. Selachemoch, Ryšavý, Dr. Smerek, * V. Chicago bude 20. 5. t. r. odhalen pomník I. G. Masaryka, který je dílem art. suchafa A. Goláška, * Dr. H. Koželuhova napsala v sudetském-meckém listě „Volksblatt“ (Volkskomore 1955) v článku „Peněžní zdroje Dr. H. Ripky“, že může podat důkazy o tom, že jistá firma ve Švýcarsku, jejíž majitel je přítelem a finančním důvěrníkem Dr. H. Ripky, dodává na černo do ČSR a jiných zemí sovětského bloku kulčíková ložiska. Každinnu a jiný strategický důležitý materiál; stejně tak ze může dokázat, že tato firma přímo jednala v Zürichu s federací pražské Nár. banky a vzhledu při dalším pašování. * Předsedem výboru české dopravní školy v Melbourne Austrálie je Dr. Zika a pokl. V. Grossman. * V Montrealu Kanada zahynul při požáru dom 27 letý koželuh Vlastimil Vrbhal z Prostějova. * Rudolf Vorel, spřízně známá nár. socialistická bojovka, je opět na léčení v chigagské nemocnici. A. L. Nehasil pro něj nespřádal v nár. soc. listě „Hlasatel“ peněžní nár. sbírku. * Dr. B. Vozářík, který byl zameštrán v Radě svob. Čsl. v New Yorku, pracuje nyní v „Hlasu Ameriky“. * „Sudetendeutsche Zeitung“ přinesl 9. 4. t. r. v článku „Za kulismu RFE“ zprávu, že v říjnu 1952 přišly z New Yorku do RFE v Mnichově písemné tajné instrukce, které byly natořeny na zvukový pás a přelapeny červnou páskou s označením „Písemné tajno, velmi spěchá!“. však již za hodinu nato byly tyto informace, které komunisté nesměli za žádnou cenu zveřejnit, v Praze známy, neboť Eva Fischlová, jejížtec byl vysokým komunistickým funkcionářem v radě ČSR, tentu zvukový pás jednoduše pustila ve vysílání RFE, přý omylem; v článku je dále tvrzeno, že Fischlová za tento „omyšl“ nebyla vůbec potrestána, takže má dále měsíční plat notu DM 1.400. .

Zrcadlo exilního tisku

„NASE CESTA“ (sociálnětiskový časopis — Videň) březen 1955 v rubrice „Nové knihy“: „Buškova kniha, jak bylo řečeno úvodem, má za základ z valně části již dříve vyšla svědectví, cizí i exilová. Nese proto také pečet všech jejich nedostatků, včetně i některých faktických chyb. Autor na př. přijímá za svou žurnalistickou historiku o schůzi kominformy v Miláně v listopadu 1947, kde pry bylo rozhodnuto o provedení puče. Každý, kdo alespoň trochu zná mechanismus komunistického louti, se nad takovým tvrzením musí zasmát. Jednak, ustavující schůze kominformy byla sice v listopadu 1947, ale v Polsku.“

„SLOVAK“ (list Slovenského osvob. výboru — Muichov) březen 1955 v článku „Nepodléhající diplomatické tah Prahy“ od Dr. Ct. Pokorného: „Není tedy nejmenší pochybnosti o tom, že v březnu 1950 Česko-Slovensko fakticky i právně přestalo existovat. Nemožno obejíti dále tu nespornou skutečnost, že Slovenská republika byla Německem de jure uznána, byla jeho spojencem ve válce proti SSSR, dodnes mezinárodně existuje a je ve válečném stavu s SSSR.“

„JISKRA“ (nár. demokrat. — Melbourne) 7. 5. 1955 v článku „1905—1955“ od Petra Bora: „Čelý svobodný svět se právě tyto dny zúčastňuje padesátiletého jubilea mezinárodního Rotaryklubu, jehož oslavy se konají v 7.500 městech 89 zemí. Jako jeden z členů čl. Rotaryklubu, je moji povinností v exilu vzpomínouti čs. Rotaryklubu v době jeho zlaté éry za prezidentství doc. Dr. J. Havelky. Čs. Rotaryklub sdružoval nejzdatnější národohospodáře, průmyslníky, vysokoškolské profesory, lékaře, právníky, techniky, podnikatele a intelektuály všech odvětví. Čs. Rotaryklub byl opravdovým lvyem české společnosti. Rotaryáni byli vždy elitou země.“

Nové knihy

Prof. Dr. Ferd. Durčanský: „BILÁ KNIHA — Právo Slováků na samostatnost“. Vydal Slovenský osvobodovací výbor. Je to nejzajímavější ohlášná studie, dosud vydaná v exilu, o politickém vývoji nejen na Slovensku, ale i o cestě ČSR k bolševismu a o čl. představitelích, žijících t. č. v zahraničí, 998 stran, cena 10.— US dolarů. Ke knize se ještě vrátíme.

„NEJČASTĚJŠÍ ZKRATKY V KOMUNISTICKÉM TISKU ČSR, Abecední seznam 1.200 zkratk z vysvětlivkami, jejich významu. Vysvětlivky zkratk jsou v každé zkratce uvedeny české a německé, 150 stran, bezká úprava, DM 5.—, Vydal „BOHEMIA-ARCHIV“, München 5 BS, Postschliessfach 41.

„UNRECHT ALS SYSTEM“. Dokumenty o plánování překračování práva v sovětské zóně Německa. Bohatá sbírka dokumentů pro studium komunistického bezpráví. Seřadil vyšetřovací výbor Svobodných juristů. Bonn, Str. 295. *

„VERFAHREN GEGEN DIE KPD VOR DEM BUNDESGERICHT“. Vydal Tiskový a informační úřad bonnské vlády, 78 stran. Kniha dokazuje oprávněnost procesu a ústavního soudu proti komunistické straně, která ohrožuje bezpečnost Německé spolkové republiky. Procs, který byl opět dokončen dubna t. r. přetřesen, má rozhodnout o zákazu komunistické strany v Zlp, Německo.

„ČECHOSLOVAK“ (nár. socialistický — Londýn) 1. 4. 1955 v rubrice „Chigagské zprávy“: „Čeští federalisté v Chigagu, podobně jako jejich kraňky, mají ve svém programu tisli pro návrat sudet. Němci do ČSR. V duchu svého politického programu požádala tato skupinka v Chigagu Matějskou pouť.“

„INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ“ (Čsl. pomocné sdružení v Rakousku — Salzburg) březen 1955 v článku „Co máme a co ne“ od Roberta Vlachy: „Mojí vlastní sbírku „Luzni krásnou zaplatilo po dvou letech od vydání 25 (slovy třidvacet) členů. Pul roku po vydání kompilo si, pokud vim, Kominu „Tu Fuu zale 7 (slovy sedm) lidí. V. Zelený si vydal v soutěži odměněné „Pařížské feuilletony“ sám, chudě, hektografované, ale vkusně, čistě s ilustracemi. Jako neprodejný výstisk. Aby se knížka přece jen dostala čtenářům do rukou, požádal jsem jej za soutěž KA a KR o 50 výtisků za režijní cenu, t. j. papír a portu. Za tuto režijní cenu je čtenářům k dostání. Po dvou měsících se nepřihlásil ani jediný.“

„NÁRODNÍ STŘED“ (časopis Světkovy skupiny živnostenské strany — Washington) březen 1955 v článku „Kam směřují reformy Dr. Hlavatého?“. „Na jedné stránce prof. Hlavatý tvrdí, že končná úprava poměru náleží národu doma. Na jiné stránce však chce zadržet čs. politický život systémem dvou stran. — Systém dvou politických stran je ovšem evropským kontinentálním národním cíl a bylo by možno jej národu doma vnutit leda oktrojem zvenčí, podobně jako Benešova londýnská vláda vnutila národu čtyři strany. Prof. Hlavatý pouze jde v tomto znášilování demokracie ještě o značný kus dále.“

Prof. Dr. Josef Seidler: „DAS PRAGER BLUTGERICHT 1635“. Zajímavá historická studie z doby třicetileté války, 59 stran, DM 1.50. Nakladem Dr. J. Seidler, Memmingen, Augsburger Str. 4.

Prof. Dr. Hans Kübler: „CHRISTENTUM, KOMUNISMUS, NEUTRALISMUS“. Brožura o 52 str., která rozhodně odsuzuje komunismus a dokazuje jeho neslučitelnost s křesťanstvím, zároveň se ostře obrací proti neutralismu. „Proti bezpráví není možno být neutrálním. Proti nečistosti není možno být neutrálním.“ Vydal „Volksbund für Frieden und Freiheit“, Bonn.

„UKRAINIAN REVIEW“, svazek 1. Studie o poměrech v různých zemích SSSR, rovněž i zajímavý přehled zkomanisování Podk. Ukrajiny, 207 stran. Vydal Institut pro výzkum historie a kultury SSSR v Mnichově.

„POSELSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽ SOVA SVĚTU“, 64 str. Vydala Tiskárna Českých Benediktinů, Chicago Ill., USA.

ČETLI JSTE JIZ?

Prof. S. Ghelland: „V předvečer druhého dne“ (Marxismus a křesťanství). V knize je výborným, populárním způsobem vrháno světlo na tapost a živost marxismu. Výše doporučené. Cena DM 6.— (1,50 \$) mimo poštovné. Objednat možno v administraci „Bohemie“.

org. H. Kadlík, kult. F. Bárta, sport. Z. Šatánek, propag. J. Hofer, spol. J. Plachý, dále Marouš, Vomáčka, Pazdera, Folber, Hlavland a j. (HD). * Bývalému Strakovu vedení Čs. nár. sdružení v Kanadě byla vyřkováno revizorem účtu, že v příjmech figuruje položka per 500.— dolarů, jakožto úrok z vládních bondů (v ceně per 8 10.000.—), avšak v aktivě o bondech nikde zmínky není; nové předseda Dr. Buja prohlásil, že přejímá spoluzodpovědnost za případné defraudace starého výboru. * Václav Kučera žaluje před berlinským soudem Frant. Runzu, Černého a Suchánka pro vážné zranění na oku, způsobené mu před 11 rokem přepadem pošvavých rybnů na schůzi radovského „Sdružení“ v Berlíně (takže se musí podrobit oční operaci a je obava z trvalých následků), a dále pro vážné a hrubé urážky na veřejnosti; Runza je t. č. v Mnichově v AFČR, ředitelem pro Německo a Suchánek je t. č. na montáži v Dortmundu. * Dr. Fr. Knipfmacher (52) přesídlil z Londýna do Melbourne Austrálie, kde byl jmenován lektorem psychologie na tamní universitě. * V. the. samatorin v Gauntingu Německo zemřel 26. 5. t. r. Jar. Janda. * V samatorin v Gauntingu byl krvavě zbit od „bratří Čechoslováků“ Andrej Vališka, býv. zaměstnanec AFČR. * Začátkem května t. r. uspořádají organizace SC DF (česí federalisté, křesťansko-demokr. hnutí, nár. demokraté a živnostníci v Torontu, Ont., společnou schůzku, na níž promluví vedoucí redaktori „Nár. Demokrata“ Jar. Mondř a Jiří Havelka, * Feri. Peroutka, ředitel RFE, kterému teprve nedávno zemřela manželka, dlouho netručtil a v New Yorku se již znov oženil. * Dr. B. Chudobovi (USA) se narodil syn. * „Hlas Domova“ přinesl jednostránkově „Anšerát“ o „Bohemii“. * Radovské „Sdružení čsl. uprchlíků“ rozeslalo dětem v Německu k velikonočním svátkům balíčky, které zakoupilo v jednotkovém obch. domě „Alletie“; balíčky byly vyhoveny podřadým zboží: celková hodnota balíčku cca DM 3.—. * Plach Ant. a Honsavá Karolína, kteří odjeli v říjnu 1954 do Anglie na akci Czech Trust Fundu, vrátili se v únoru 1955 zpět do Německa a prohlásují, že v Německu jsou mnohem lepší životní podmínky pro uprchlíky, jenž pro němece nemůže pracovat; silně kritizují jednání dvou úředníků Trust Fundu.

Co říkali včera?

„Není snad mezi námi v něčem tolik jednoty, ať se hlásíme k té nebo oné straně, kolik je jí v naší společné touze zhlavít republiku Němců a to co nejrychleji a co nejúspěšněji... A další návrh: Máme německé spoluděány, jejichž chování a spolehlivost je nad všechnu pochlebnost — na příklad německé politické vězně nebo německé komunisty z Moskvy nebo německé socialisty z Anglie a z Ameriky, kteří svoji věrnost republice prokázali nejen svým odchodem do exilu a do zahraniční armády, ale i svým bojem proti Jakschovu rozvrácení. Nostala by za to přibrat si je při svém výběru na pomoc? Myslím, že po zkušenostech, kterých sami nabýli se svými soukmenovci, není nebezpečí, že by chleli soudit příliš mírně.“ (Dr. Jan Stránský v úvodníku „O německých antifasistech“, „Svobodné Slovo“, Praha, 5. 11. 1945.)

„Svět se nevyvíjí podle učebnic, nýbrž podle lidí. Když komunisté i dále byli čilejší, energičtější, nebojačtější než ostatní, pak by nakonec vyhráli, a vítězství by jim patřilo.“ — (Erdinand Peroutka, t. v. ředitel čsl. oddělení RFE v New Yorku, v knize „Tak nebo tak“ (str. 95), vydané v Praze 1945.)

„V každém případě jedno je jasné: Sovětský svaz je neuchvějný ve své politice míru a bezpečnosti, politice rovnoprávnosti a přátelství země národu na zemi. Sovětská země půjde i v budoucnosti v předních řadách v zápasu o trvalý mír.“ — (Ohlasy“ z 20. 7. 1946, jejichž šéfredaktorem byl tehdy Dr. Ivo Ducháček.)

VÁCLAV SOUREK:

JSME DVA BRATRI

Čech a Slovák jsou dva bratři a oba jsou v rovném právu: Čech má svou matičku Prahu, Slovák zase Bratislavu.

Každý má své rodné hory: Čech Sumavu, Slovák Tatry... Jenom srdce jedno máme, jak se sluší na dva bratry!

ROUP:

PROČ TOLIK KRICÍ?

Schází-li něco někomu, ten vždycky o tom spustí povyk — Proč, hraře můj, proč, sondařu, ty o kultuře křičíš olík?

Oznámení čtenářům

BOHEMII možno obdržet:

Německo: Nádraží knižkopectví Mnichov, hlavní nádraží, Frankfurt/M., hl. nádraží v Nürnberg, hl. nádraží. Minuto i v některých jiných novin, kioscích.

USA: European Overseas Exchange Company, 1580 Amsterdam Ave., New York 31, N. Y.

Canada: 578 Queen Str., troh Bathur Str., — Queen Str., Toronto/Ont.

Austrálie: English and Foreign Bookshop, 28 Martin Place, Sydney N.S.W.

Mayr Emporium — novinářské odděl., Melbourne.

Chcete-li si však zajistit pravidelné doručování BOHEMIE poštou, objednejte si ji na naší adrese: BOHEMIA, München 5 BS, Postschliessfach 41. Předplatné na 1 rok činí v Německu DM 6.84 včetně poštovného, mimo Německo DM 7.20, t. j. 2 dolary. Kdo má zájem o letecké zasílání, ať laskavě napíše na naši administraci, která mu oznámí výši poštovného. Do USA a Kanady činí letecký příplatek 2,50 dolarů ročně. Odběratelé BOHEMIE, kteří dosud nehradili předplatné, necht tak laskavě učini co nejdříve, neboť jinak lvychem platí nucením jím zasílání zastavit. V Německu platte prostřednictvím pošt. šekového úřadu a to na konto číslo: 82525, Postscheckamt München.

PRODEJ A VYMEŇA ZNÁMEK

Český filatelista v Německu hledá krajany v celém světě, kteří mají zájem na běžné výměně, koupi či prodeji známek. Píšte na adr. red. „B“.

BOHEMIA, list Českých demokratických federalistů, vychází jednou měsíčně. Redakce: München 2, Dachauer Strasse 9 II., Germany, telefon (2688, Postschliessf. 41, München 5 BS. Vedoucí redaktor a odpovědný zástupce listu Fr. Janík-Horák. Majitel a vydavatel VI. Pekelský. Příspěvky se nevracejí a nehomorují. — Toto číslo bylo vydáno 19. dubna 1955. — Tiskem Buchdruckerei Jos. Deschler, München 5, Baaderstr. 36.